

ת"ד 5754/01/20 - מדינת ישראל נגד דוד כרמלי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 20-5754 מדינת ישראל נ' כרמלי

לפני כב' השופטת צפורה משה
הנאשיה:

מדינת ישראל
נגד

דוד כרמלי
הנאשם:
עו"ז עזה"ד אבי מנצור
עו"ז בע"כ עזה"ד

הכרעת דין

ההדגשות כאן ולאורך הכרעת הדין שלי - צ.מ.

פקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (תקרא להלן: "פקודת התעבורה").

תקנות התעבורה תשכ"א - 1961, (ყקרא להלן: "תקנות התעבורה").

חוק העונשין, התשל"ז - 1977, (ყקרא להלן: "חוק העונשין").

חוק סדר הדין הפלילי {נוסח משולב} תשמ"ב- 1982 (ყקרא להלן "חсад" פ").

לאחר ששמעתי העדויות, בוחנתי חומר הראיות, לרבות טיעוני הצדדים, הוראות החוק והפסיקת המחייבת, ובמהמשך לנאמר בהחלטתי מיום 21.12.28 בטענת ההגנה ולפיה "אין על הנאשם להשב לאשמה", החלטתי לזכות את הנאשם מהמייחס לו בכתב האישום, כדלקמן:

זכוי הנאשם, זכיי מוחלט מהעבירה של אי מתן זכות קדימה להולך רجل שעמד על המדרכה, בגיןו לתקנה 67 (א1) לתקנות התעבורה סמל סעיף 7041.

זכוי הנאשם, מחמת הספק מיתר העבירות המייחסות לו בכתב האישום ומאחריותו לתאונת:

מעבירה של נהיגה בקלות ראש - עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, סמל סעיף 7137 ביחד עם סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה סמל סעיף 2029

וכן מעבירה של התנהגות הגורמת נזק - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה סמל סעיף 2425.

כמו כן, לא מצאתי לנכון להיעתר לביקשת המאשימה ולהרשיע את הנאשם בעבירה הננספת אשר לא ייחסה לו מלכתחילה בכתב האישום, עת לא האט/ או עצר בהתקרבו למעבר ח齐יה בנגדו לתקנה 52 (6) לתקנות התעבורה.

להלן הנימוקים להכרעת הדיון:

מבוא:

תמונת כתוב האישום, טיעוני הצדדים ועיקרי ההכרעה:

בשל ריבוי הפרטים והיקף טיעוני הצדדים, יבואו להלן בתמצית עיקרי הדברים, ובהמשך הכרעת הדיון הפירוט בהרחבה הנדרשת.

ביום 31.12.19 הוגש נגד הנאשם כתוב אישום המצביע לו **אחריות לגרימת תאונות דרכים, בה נחלב בגופוILD כבן 8** אשר נזקק לטיפול רפואי (להלן: "הילד/הקטין"), כאשר על פי הנטען בכתב האישום, הילד חזה את הכביש **ב"מעבר ח齊יה"**, והתאונת התרכשה על **"מעבר הח齊יה"**.

לנายนם ייחסו בפרק הוראות החיקוק, עבירות של, **אי מתן זכות קדימה להולך רגל העומד על המדרסה, נהיגה בקלות ראש והtnהגות הגורמת נזק.**

בסוף פרשת התביעה העלתה ההגנה טענה ולפיה "אין על הנאשם להшиб לאשמה", מכוח סעיף 158 לחס"פ, בהחלה תמיום 28.12.21 קיבלתי טענת ההגנה ביחס להוראת חיקוק מס' 1, יחד עם זאת, הורייתי לנายนם להшиб ליתר הוראות החיקוק אשר ייחסו לו.

טיעוני המאשימה בתמצית:

טענת המאשימה, הנאשם לבדו, נושא באחריות לתאונת ולتوزאתה בשל נהיגתו בקלות ראש, עת לא האט את מהירות נסיעתו ולבטח לא עצר את רכבו בהתקרבו לפני מעבר ח齊יה, מקום בו היה עליו לעשות כן.

מדובר במקום, בו יש בית ספר וילדים רבים אשר מתרוצצים בשעת צהרים, זאת בשעה שחלק משדה הראייה, של חלק מ"מעבר הח齊יה", היה חסום על ידי רכבים אשר עמדו בפרק בנקודת הנגדי.

עוד בחקירה המשטרתית, לא מסר הנאשם כי האט לפני מעבר הח齐יה, ואף הודה כי לא עצר את רכבו והסתפק באמירה כי מהירות נסיעתו הייתה איטית.

כאשר נחקר במשטרת, ונשאל אם היה עוצר את רכבו היה מונע את התאונה השיב: "יכול להיות", זאת בניגוד למסתו ועדותה המאושרת והכבדה בבית המשפט, בה מסר כי גם אם היה עוצר לא היה יכול למנוע את התאונה.

ה הנאשם מסר בעדותו הראשית בבית המשפט, כי הינו מודע לנסיבות באחור התאונה, מקום בו ידים רצים קופצים וחוצים את הכביש שלא מעבר ח齊יה, אלא שמדוברות זו לא מצאה ביטוי בהתנהגותו בכביש באירוע זה.

ה הנאשם משית אחריות באופן בלעדי, על הילד המערוב ועל אופן חצייתו, אולם אין בכך, גם בהתאם לפסיקה הקובעת, כדי לנתק הקשר הסיבתי בדבר אחריות הנאשם לניגזה בנסיבות ראש וגירמת נזק.

זאת ועוד, לאור הראיות אשר הגיעו מטעמה, העדויות, הסתריות הרבות בחקירה הנציג והימנעות ההגנה מلزمן עדת ההגנה, מתבקש בית המשפט להרשיע את הנאשם בשל התנהגותו גם בעבירה **לפי תקנה 52 (6) לתקנות התעבורה**, הקובעת כי נג רכב חייב להאט את מהירות הנסיעה ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו בכל מקרה שבו צפואה סכנה לעוברי דרך, או לרכוש, לרבות לרכבו עת הוא מתקרב למעבר ח齊יה.

המאמינה ניסתה לבסס טיעונה, בין היתר, על סרטון המתעד את התאונה, עדות עדי התביעה, וביניהן עדות הבוחן הנסמכת על חווות דעתו המקצועית, עדות הילד המערוב ועל גרסת הנאשם עצמו בחקירה המשטרתית בצד עדותם בבית המשפט.

לטענת המאמינה, הרי שבהתאם לחווות דעת בוחן התאונה, ניסוי שדה הראיה אותו ערך ועדותם בבית המשפט עולה, כי גם אם מדובר בתאונה אשר לא ארעה ממש על "שטח מעבר הח齊יה המסומן", הרי שמדובר בתאונה אשר ארעה ב"תחום מעבר ח齊יה" אשר דינם חד הוא, זאת גם אם התאונה בלתי נמנעת חישובית.

טיעוני ההגנה בתמצית:

מנגד, **לטענת ההגנה**, יש להורות על זיכוי הנאשם, שכן לא עלה בידי המאמינה להוכיח, לא עובדתית/או משפטית, את הנטען על ידה בכתב האישום.

מחומר הראיות, עולה בדיקת המסקנה ההפוכה, ונמצא כי הנאשם נהג בנסיבות האופטימלית, הנדרשת והמתחייבת, בהתאם לתנאי הדרך וכי ניגומו אף ראוי לשבח עת בשל ניגומו הזהירה נמנעה תוכאה קטלנית יותר נוכח התפרצונות הפטאומית של הילד לתוכו של הנאשם מבין המכוניות שעשו שה הנאשם לא הבחן ואף לא יכול היה להבחן בו.

לטענת ההגנה, פרשת התביעה היא זו דזוקא, אשר סיפקה למשה כר מוצק להוכחת חפותו המוחלטת של הנאשם, תוך שהיא מפנה לעדות הבוחן בעמ' 27 לפרוטוקול ש' 11-3 :

"**חלפה שנייה** אחת בלבד (מהרגע שהילד נגלה לעיני הנאשם)...כאשר זמן התגובה של נהג סביר עומד על 1.05 שניות, כך ברור שהתאונה הינה בלתי נמנעת".

זאת ועוד, הוכח, כי ריצתו הפתאומית של הילד, לכיוון רכבו של הנאשם, ממוקם מסטור ניתקה לחלוטין את הקשר הסיבתי, בין נהיגת הנאשם לבין קרות התאונה, כך שהתאונה מבחינתו הינה בלתי נמנעת ואין זה משנה באיזו מהירות הוא נסע וכי פרשת ההגנה מהוות רק "קיnoch פורמלי לזכוי הנאשם".

לא עלה בידי המאשימה להוכיח, באיזו מהירות נסע הנאשם, והיתה זו חובתה של התביעה להביא ראיות לסתור טענת הנאשם, ולפיה נסע במהירות איטית, ולא הփר.

המאשימה כירה בכל MERCHANTABILITY הבלתי עלייה כמאשימה, הן באשר לחובת ההוכחה והן באשר לנintel הראייה, תוך התעלמות מוחלטת מחזקת החפות ותוך הרחבת חיזית ללא כל בסיס.

לצד זאת, טענת ההגנה למחדלי חקירה, **לכשלים מקצועיים וחסרים נוספים**, בראיות ובעדויות המאשימה, כך למשל,

אי חקירת עדת ראייה ממשמעותית, אשר מסרה בזמן אמת עדות מזכה ומשעה שזו לא הגיעה לדין **לבקשת ההגנה מבקשת המאשימה ליחס זאת כמחליל ההגנה ולזקוף זאת לחובת הנאשם**.

ובאשר לעדות הנאשם, טענת ההגנה כי זו הייתה כנה, אמונה ואוטנטית וסתמה את הגול על השערותיה המופרכות של המאשימה.

ההגנה מבקשת להורות על זיכוי המוחלט של הנאשם, זאת גם מהאישום הנוסף לו עותרת המאשימה אף לחיבב את המאשימה בהוצאות משפטו המעורכות בסך של כ - 60,000 ₪ וזאת נוכח העילות הקבועות בחוק.

מצאתי לנכון לקבל את טיעוני ההגנה המפורטים והמלומדים, מהם עולה כי אין די בראיות התביעה ובכלל זה בין היתר, הסרטון המתעד את התאונה, חוות דעתו ועדותו של בוחן התאונה וסבירני כי די בכך כדי לעורר את הספק הנדרש בפליליים.

בוחלטי מיום 28.12.21 קבעתי בזיהירות הנדרשת ובعين לא מקצועית כי מתעורר קושי לקבוע כגרסת הנאשם כי אכן

נסע ב מהירות איטית, עד כדי הליכה, זאת בהתאם לתנאי הכביש ומגבלות שדה הראייה באותו יום, מפנה לעמ' 11 להחלטה של 12-10.

משמעותו, ובין היתר הוריתי לו להסביר לאשמה.

הנאשם השיב לאשמה חזר ומסר עדותו בבית המשפט בין היתר, כי האט נסיעתו, הוא זוכר זאת, וכי הסרטון מתעד רק מقطع מסוים מנהיגתו.

המואשימה בסיכון טענה כי מדובר בעדות כבושה וכי הראיות לרבות עדות הנאשם מצביעות על כך כי הנאשם לא האט מהירותו ואף לא עצר את רכבו בהתקרבו למעבר החציה וכמתח"ב.

בין אם מדובר בעדות כבושה ובין אם לאו, בין אם מדובר בשכלול הגרסה או אחרת, לא מצאת כי יש בכך די בrama הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם לא האט מהירות נסיעתו.

המואשימה לא הוכחה את מהירותה בה נסע הנאשם לא לפיה התאונה ולא במהלכה, על אף שהיא באפשרתה לעשות כן.

זאת ועוד, מדובר בסרטון המתעד חלק מניסיונו של הנאשם ולא ניתן ללמוד ממנו, אופן נסיעתו הנאשם בקטע שלפני על מנת שניית יהיה להשוות.

עוד יש להוסיף כי על אף הסכמת ההגנה להגישו, הרוי שלא עלה בידי המואשימה להוכיח באופן וודאי כי מדובר בסרטון במלואו ו/או כי לא נעשו בו שינויים,قطעת ההגנה.

עוד מצאת לנכון לקבוע, כי רשלנות הולך הרגל, הוא הילד המעורב בתאונת הדריכים, אשר התפרץ בריצה לכיביש מבין המכוונות, יש בה כדי לנתק את הקשר הסיבתי ולזקוט את הנאשם ولو מחמת הספק מאחריותו לתאונה.

תקנה 110 לתקנות התעבורה מטילה חובות גם על הולך רגל עת הוא חוצה את הכביש וחובת זהירותו חלה על כל המשתמשים בדרכו, כך למשל:

תקנה 110(א) קובעת:

"לא יחצה אדם כביש אלא לאחר שבודק את מצב התנועה בו ונוכח שאפשר לחצותו בביטחון".

תקנה 110(ד) קובעת:

"בכל מקרה יחצה הולך רגל כביש, במהירות סבירה ובקו ישר..."

השתכנעתי בגרסת הגנה ולפיה הולך הרגל, הילד המעוור, הוא זה שדווקא נכנס לתוכה רכבו של הנאשם, גם אם טענת המאשימה מדבר ב"תחום מעבר ח齊ה", וגם אם הילד המעוור נחבל כתוצאה מתאונת.

איןני מקללה ראש כל ועיקר בחבלת אשר נגרמה ליד המעוור, ואולם הערך של השמירה על קדושת החיים מחיב כל אחד ואחד מהמשתמשים בדרך, הן את הולכי הרגל והן את הנהגים בכביש, חפצוי חיים כולם הם.

ניתן להניח ובזהירות הנדרשת, כי אלמלא רשלנות הילד המעוור והאופן בו התפרץ לככיש תיק זה כלל לא היה בא עולם.

האחריות חלה על כל אחד ואחד מהמשתמשים בדרך, בין אם כהולך רגל ובין אם כנהג, והיחס בין כל אחת מהן יקבע בכל תיק ותיק בהתאם לנסיבותו וכי אין לומר כי אחריות הנהג בככיש לעולם מוחלטת היא, גם אם היא מוגברת.

פרק ההגדרות לתקנות התעבורה מוגדר "מעבר ח齊ה":

"חלק הכביש המסומן כמיועד לחציתו על ידי הולכי רגל".

אין כל הגדרה בחוק מהו "תחום מעבר ח齊ה" והגדרה זו נקבעה בפסקה.

ואולם, זה העיקר, סבורני כי אין די בצד המילים "מעבר ח齊ה" או "תחום מעבר ח齊ה" כדי להקים חזקה חלופה בדבר אחריות הנהג בכל מצב.

עסוקין במשפט פלילי, הcpfop למרכז כללים לרבות מכוח דיני הראות והגנות העומדות לנאים במשפט פלילי.

כל תיק ונסיבותו, בהתאם לחומר הראות המונח בפני בית המשפט.

לאחר שנתי דעתி למכלול השיקולים מצאתי לנכון לקבוע כי המאשימה לא עמדה בנטול המוטל עליה ולא היה בידייה להוכיח ברמה הנדרשת במשפט פלילי, בסיבות תיק זה, כי הנאשם אחראי לתאונת.

עוד הנסייתי למצוא לנכון לקבוע, כי בחומר הראות נמצא חסרים וכשלים, אשר גם לא מצאתי כי ניתן לרפאם בעדות הנאשם בפרשת הגנה ואין לי אלא לקבל בעניין זה את טענות הגנה.

הדברים נאמרים גם בקשר לעדות הילד אומה מסר בחקירותו במשטרה. מכיון הראיות עולה בברור כי אכן חלק מהדברים נמסרו מפי בהדרכת הורי.

מכיון הראיות נמצא, כי העובדות המתוארות בכתב האישום אינן משקפות כלל וכלל את אשר ארע בזירת התאונה, הן ביחס למקום התרחשותה, הן ביחס לתנאי הכבש ובעיקר ביחס לאופן חציית הכבש על ידי הילד המערבי.

אין די בהטלה החובה לצפיה התוצאה על מנת לקבוע אחריות פלילתית. עסוקין בעבירות רשלנות ואין מדובר באחריות מוחלטת.

לא ניתן להטיל על הנהג בכבש אחריות בלבד לנעשה בכבש, זאת תוך הטעלות מוחלטת מהחובות המוטלות על הולכי רגל, ואשר אף הן קבועות בתקנות התעבורה, או מאחריות הרכבים אשר חסמו את מעבר החציה בכיוון הנגדי ואשר כלל לא נבחנה על ידי המאשימה, זאת במיוחד נוכח הסרטון המתעד את התאונה, המגלת באופן ברור ביותר, כי מדובר בתפרצויות פתאומיות לכਬש של ילד בן 8 ממוקם מסתו, תוך ריצה, **לא כל השגחת מבוגר אחראי**.

השתכנעתי בדברי הנאשם, ולפיהם לא יכול היה לראות את הילד המערבי וכי הוא מאמין בחפותו לאור המהירות בה נסע, וכי לא ניתן לקבוע בהכרח על פי חומר הראיות שעליה בידי המאשימה להציג כי אילו היה עוצר עצירה מוחלטת לפני מעבר החציה, או אז הייתה התאונה נמנעת.

לא מצאתי כי יש די ב"פרוטוקול ניסוי שדה הראייה" אשר נערכ על ידי הבוחן, הוגש וסומן ת/9 כדי לקבוע את אחריות הנאשם לקרות התאונה. ראשית, יש לומר כי אין מדובר כלל בשחזר התאונה.

זאת ועוד, לא ניתן לומר גם כי ה"ניסוי" אשר נערכ משקף את התנאים בהם התרחשה בפועל.

מעין בת/9 עולה בין היתר, כי מדובר בטעוד הבוחן של הניסוי אותו ערך ולפי עצר את הרכב:
"אשר עין הנהג למרחק 20 מטר לפניו מעבר החציה צילמתי הולכי רגל שחצו במעבר החציה".

בפועל נמצא כי אין מדובר בהולך רגל אשר חצה "בעבר החציה המסומן" וגם לא ב"תחום מעבר החציה" לו טוענת המאשימה, אלא במילוי שהתרץ לככיש.

בכל הכבוד הרاءו לא מצאתי בניסוי ת/9, כל משקל או תוספת ראייתית לשאלות הטענות הכרעה בתיק זה.

לא מצאתי לנכון גם לקבוע כי על הנאשם הייתה חובה לעצור בהתקרבו למעבר החציה בנסיבות תיק זה. המאשימה

לא צלהה בהוכחת היסוד הטעון הוכחה " ובמידת הצורך".

הכיבש היה פקוק בצדו הנגדי, ממנו בקש הילד לחצות את הכביש, ולא בצדו الآخر, בכך נסיעת הנאשם.

מהחר ונמצא בחומר הראיות כי היה רכב על מעבר החציה, אשר לא נעשה לגביו כל בירור, האם הילד עמד שם או אחרת, הרי שלא הייתה לנאשם כל סיבה או צורך לחשוב שעומד שם חולך רgel.

ואם כך אכן היו פנוי הדברים מה למאשימה כי תלין על הנאשם, קודם שלא מצאה לנכון להלן או לפחות לעורר בדיקה/חקירה מול אותו נהג שעומד על "מעבר החציה" בכיוון חציית הולך.

נתתי דעתך אך, כי מחומר הראיות עולה כי עוד ביום התאונה בקש הנאשם, כי הגיע בוחן לאחור התאונה, תוך שהוא משאיר את רכבו במקום התרחשות התאונה, ומתווך אמונה שלמה בחפותו אך המאשימה לא מצאה לנכון בזמן בוחן למקום התאונה ביום האירוע.

"**ביקשתי מהחוקר שיזמין בוחן תנוועה, הוא לא הזמין, הוא אמר שאין צורך, שהוא משחרר אותי ואני צריך למסור עדות בהמשך**" (ראה עדות הנאשם במשטרה - **ת/12**, ש' 8-7 עמ' 2).

"**הגיע לשם שוטר שהזמיןו,לקח ממני פרטיים, חיציתי אחורי שהתפנו כולם, השארתי את הרכב באמצעות הכביש, בקשהי ממן שיזמין בוחן תנוועה שיבדק את האירוע והוא טען שאין צורך, שאצטרכן לבוא לתת עדות בתחנת המשטרה**"

(ראה פרוטוקול מיום 20.2.22, ש' 20-17 עמ' 31).

הנאשם נשאל מדוע התעקש שיגיע בוחן?

ועל כך השיב: "**כי רציתי שיבוא הבוחן כי הייתי בטוח שאין לי אשם בתאונה**".

(שם, ש' 22-23 עמ' 31).

"**...ואני לא החזתי אותו בכוכנה כי הייתי בטוח שיזמיןו בוחן**" (שם, ש' 22 עמ' 35).

זאת ועוד, בפרוטוקול מיום 12.7.21 העיד ע/ת 3 רס"ל פריזלר כי לא הגיעו בוחנים למקום התאונה, עמ' 8 ש' 29 ועמ' 9 ש' 11-8.

אכן, אין הכרח כי בכל תיק תאונת דרכים ייעו בוחן באופן מיידי לזרת התאונה, ואולם גם כאן סבורי כטענת ההגנה, כי

הדבר היה מתחייב והכרחי, זאת לאור נסיבותיה המיווחדות של התאונה.

הדברים נאמרים ביתר שאת נוכח העובדה כי לטענת המאשימה עצמה, מדובר בתאונה בלתי נמנעת חישובית ותוך שהיא מבקשת להטיל על בית המשפט לבדוק, המלacula לקבע, כי מדובר בתאונה אשר ארצה ב"תחום מעבר ח齊יה" וזאת בהיעדר כל ראיות אובייקטיביות ממשיות ولو לפחות "נקודות האימפקט" המפגש, בין הרכב הנאשם ליד המעורב על הכביש.

עתירת ההגנה להוצאות:

יחד עם זאת, לא מצאתи לנכון להיעתר בשלב זה לעתירת ההגנה להוצאות, שהרי הטענה נתענה טרם מתן הכרעת דין סופית, זאת גם נוכח תוכאות הכרעת הדין.

לפניהם משורת הדין הכל וההגנה תמצא לנכון לעתור בשנית היא רשאית לעשות כן, זאת ביחס להוראת חיקוק מס' 1.

אין באמירה זו כמובן כדי לחיב את בית המשפט בהחלטתו הסופית, זאת כמובן גם לאחר שתינתן למאשימה זכות התגובה.

זכוי הנאשם גם במנותק משאלת אחראותו לתאונה:

מעבר לנדרש לציין, כי זכוי הנאשם כאמור לעיל, הינו גם במנותק לאחראותו לתאונה, זאת גם נוכח טענת ההגנה בדבר ניתוק הקשר הסיבתי בין התנהגות הנאשם לבין התפרצויות הילד לכביש.

טענת ההגנה בתום פרשת התביעה ולפיה "אין על הנאשם להשיב לאשמה" וההחלטה בטענה:

עוד בתום פרשת התביעה, העלתה ההגנה טענה **מכוח סעיף 158 לחס"פ** ולפיה "אין על הנאשם להשיב לאשמה".

בהחלטתי מיום 28.12.21 המהווה חלק בלתי נפרד מהכרעת הדין, (להלן תקרא: "ההחלטה") פירטתי בהרחבה טענות הצדדים, תוך סקירת ראיות התביעה אשר הובאו על ידה בפרש התביעה.

בהחלטתי כאמור לעיל, קבועתי כי אין על הנאשם להשיב לאישום, נשוא הוראת חיקוק מס' 1 וכי על הנאשם להשיב לאשמה ביחס להוראות חיקוק מס' 2 ו- 3 בלבד.

יחד עם זאת ולמען הסדר הטוב, אין מנוס מחזרה על טענות הצדדים באותה החלטה ועיקרי הדברים בה, אשר הינם רלבנטיים בנסיבות תיק זה ובהתאם גם למסקנה אליה הגעתה בהכרעת הדין.

יצוין כי עוד באותו שלב, טענה ההגנה כי העובדות המתוירות בכתב האישום, אין משקפות כלל וכלל, את אשר ארע בזרת התאונה ولو רק בשל כך, אין על הנואם כל חובה להסביר בכתב האישום.

לטענת ההגנה, התאונה כלל לא התרחשה על שטח מעבר החציה, וכי אין לנטען בכתב האישום כל בסיס עובדתי או משפטי.

הסրטן, המתעד את התרחשויות התאונה ממצלמת אבטחה בזירת התאונה - סומן ת/15 אשר לטעמה של המאשימה הינה ראייה מרושעה מוחלטת, פועל דוקא לטובת הנואם ומלמד על אופן נהייתה זהירותו וכי הוא אינו אחראי כלל וכלל לתאונה.

(שני הסרטונים המתעדים את התרחשויות התאונה הוגשו וסומנו ת/15 ויקראו להלן: "הסրטן")

מדובר בתאונה בלתי מנענת ולא רק חישובית, הילד התפרק לכਬיש מבין מכוניות, אשר אחת מהן חסמה את מעבר החציה וכפועל יוצא מכך, את שדה הראייה של הנואם, והילד הוא זה שדוקא רץ לכיוון רכבו של הנואם, התנגש ופגע בו.

המאשימה התעלמה מהחוות המוטלות על הולך הרגל.

מדובר בילד קטן כבן 8, אשר התפרק לכਬיש **שלא מעבר חציה**, וחצה אותו ללא ליווי מבוגר ואילו, נהייתה של הנואם, אשר נסע במהירות איטית ביותר, מהירות המגע עד כדי הליכה, ראוייה לכל שבח והוא זו שמנעה תוצאה קטלנית יותר.

עוד טענה ההגנה כי **למעשה המאשימה הרחיבה חזית במהלך ניהול המשפט כפי שהוא בידי ביתו** לרשותה בעדות הבוחן ע/ת מס' 1 בבית המשפט (להלן: "הבוחן"), ולפיה, גם אם התאונה לא התרחשה על שטח "מעבר החציה" המסומן, עדין מדובר ב"תחום מעבר החציה" אשר דינו לעניין החוות המוטלות על הנאג בכביש, כדי שטח מעבר החציה המסומן.

טענת המאשימה, אשר לא מצאה כל ביטוי בנוסח כתב האישום, נעדרת כל בסיס חוקי /או משפטי מחיב, והוא נוגדת את עיקנון החוקיות ומכל מקום יש בה ממשום פגיעה קשה וממשית בזכויות הנואם הזכאי להליך הוגן.

מנגד, טענה המאשימה גם אז, כי הראיות המנוחות בפני בית המשפט מדברות بعد עצמן, וכי די בסרטון ת/15 המתעד את התרחשויות התאונה, כדי ללמד כי הנואם אחראי לתאונה, גם אם זו לא התרחשה ממש על שטח "מעבר החציה" המסומן בכביש.

מחקירת הנואם במשטרת ומהכתב בבקשת ההגנה עצמה עולה, כי הנואם מודה בנסיבות התאונה ובפגיעה בילד המעורב, הנואם מודה שראה את הילד המעורב כשנייה לפני הפגיעה, אך לא הספיק לעצור ולבלם.

עדות בוחן התאונה, אשר העיד על פי חווות דעתו המקצועית והמבוססת גם על פסיקה ענפה ו邏輯ית, כי מדובר בתאונה אשר התרחשה מעבר לחציה, וכי הילד המערוב, הילד הילך הרוגל, חצה בתחום מעבר החציה המשתרע גם על האזור שללאור מעבר החציה.

הנאשם היה חייב לצפות שילד קטן לא מצליח לראות אותו, והוא חייב לעזר עצרה מוחלטת נוכח שדה הראייה שלו שמאליה אשר היה מוגבל.

עדות הילד המערוב עצמו, ספר על התרחשויות התאונה, כאשר ביקש לחצות את הכביש מעבר לחציה, אך נאלץ לעبور בין הרכבים שעמדו באזור מעבר החציה.

עדות העדים אשר העידו על אופן קבלת הסרטון לתיק החקירה, והמתעד את התאונה ואופן התרחשותה.
כתימוכין לטיעונה הפניטה לפסיקה בעניין **פרשנות גαιו ושוננה ארץ ולהלכות שנקבעו שם**.

הגדרת המונח "**מעבר לחציה**" על פי הפסיקה הנהוגת ו邏輯ית, הינה רחבה יותר והוא כוללת בחובבה את "**תחום מעבר לחציה**", המשתרע על שטח נוסף בכביש, הן זה שלפני השטח המסומן על הכביש והן זה שלאחריו וכי דינו של אותו תחום, בבחינת החובות המוטלות על הנוהג בכביש כדי "**מעבר לחציה**" המסומן.

מכל מקום, טענה המאשימה, כי היה על הנאשם לנתקו משנה זהירות ואף לעזר את רכבו, זאת גם מכוח כללי הזהירות הכלליים וה邏輯יים, כל נוהג בעת נהיגתו, ובפרט נוכח תנאי הכביש במועד התרחשות התאונה ולפיהם **מעבר לחציה היה חסום על ידי רכב**.

לטענת המאשימה גם אז, אילו היה הנאשם נוהג בזהירות הנדרשת והמתחייב ועוזר את רכבו בהתאם לאותם כלליים, או אז הייתה התאונה נמנעת.

בוחלתתי כאמור מיום 28.12.21 קבעתי כי נכון של ממש יש בטיעוני ההגנה, וכי בפועלות המאשימה נפלו כשלים וחסריםמשמעותיים אשר לא ניתן להקל בהם ראש כלל וכלל.

בזהירות הנדרשת והסתיגיות המתבקשות לאור השלב בו היה מצוי הדיון, זאת לאחר שנתיי דעתן למכלול טענות הצדדים, ההשלמות וההבהרות שנטבקשו, תוך בחינת ה"יש" הקיים בחומר הראיות המונח בפניו ובמהשך החלטתי מיום 24.11.21 קבעתי כבר אז כי **אני מקבלת את טענת ההגנה, אשר להוראת חיקוק מס' 1 ולא חיברתי את הנאשם להשיב לה**.

יחד עם זאת, אשר להוראות חיקוק מס' 2 ו-3 הוריתי לנאשם להסביר לאשמה בשאלת אחוריותו לקרות התאונה ולנקק שנגרם כתוצאה ממנה, גם אם זו ארעה בסמוך לשטח מעבר לחציה המסומן על הכביש ולא בתוך השטח המסומן, וגם אם ברור כי הילד התפרק לכביש ורץ לכיוון רכבו של הנאשם.

בקשת ההגנה לפיצויים עוד באותו שלב נדחתה אף היא נוכח קביעתי בדבר חובת הנאשם להסביר לאשמה

כאמור לעיל.

בchalutti כאמור לעיל מצאתי לנכון להפנות בין היתר לדבריה של כב' השו' שלו (בית משפט מחוזי ב"ש בע"פ 35342-12-18 מדינת ישראל נ' שושנה ארץ וזאת כMOVן בכפוף להסתיגיות הרואיות ובהתאם לתנאי הדרך בכל תיק ותיק :

"...אני סבורה כי בית משפט קמא צדק בקביעתו כי בענייננו, גם במרחך של 10 מ' אחרי מעבר ח齐ה דובר ב'תחום של מעבר ח齊ה' כך שחשיבות זהירות המוגברת על הנגה עדין חלה ויודש בית המשפט לא קבוע כי ככל מקרה ובכל צומת תחום מעבר הח齊ה יחול גם במרחך של 10 מ' אחרי מעבר הח齊ה..."

"על הנג המתקרב למעבר ח齊ה חלה חובה להאט את רכבו ובמידת הצורך אף לעצור על מנת לאפשר להולכי רגל לחצות את הכביש בביטחון. **חובה זהירות האמורה הורחבת בפסקה ופורשה כחובה זהירות מוגברת במסגרת על הנג להביא בחשבון גם התנוגות רשלנית ובلتוי צפואה של חולן הרגל...**

אמנם בשל עומס התנועה נסעה המשיבה במהירות של כ- 30 Km"ש... מהירות הפחותה מהמהירות המותרת בכביש ואולם אין בכך כדי להעיד על סבירותה של מהירות הנסעה, האמורה להיבחן בהתחשב בכל הנסיבות ובתנאי הדרך וה坦ועה באופן שיקיים בידו את השליטה המוחלטת ברכב..."

ואולם, הובהר כבר אז ובזהירות הנדרשת, כי אין בקביעה כאמור לעיל באותו שלב, כדי לקבוע בהכרח בהכרעת הדין, כי הנאשם אחראי ברמה הנדרשת במשפט פלילי לתאונת ולעבירות המוחוסות לו, או כדי לאין או לגרוע ממייקומן של טענות ההגנה בבואה העת ובמידת הצורך, לרבות ההסתיגיות בדבר קבילותן ומשקלן של הריאות ולרבות טענות ההגנה העומדות לנאים במשפט פלילי תוך בחינת הגינותו של ההליך.

עוד קבעתי באותה החלטה, כי אחריות הנאשם, לתאונת או אחרת, תיקבע לאחר שה הנאשם ישיב לשמה היה, ככל יבחר להעיד, ולאחר שיאופן נהיגתו יבחן ביחס לכללים החלים על הנג סביר בעת נהיגתו בכביש.

משכך, נקבע התקף להמשך שמיעת ראיות, לפרשת ההגנה.

ה הנאשם בחר להעיד והעיד ביום 20.2.22, מפנה לפרוטוקול הדיון.

ה הנאשם העיד בסופו של דבר עד יחידי מטעם ההגנה, זאת על אף שבתחילתה ביקש לזמן עדת הגנה, את הגב' שרית, מי שלטענתו הייתה עדת ראייה לתאונת, והتبיעה כשלה עת לא גבתה ממנו הודעה.

בתום פרשת ההגנה נתבקשו הצדדים להגיע סיכומיים בכתב (מפנה לסייעי הצדדים, סיכומי המאשימה מיום 7.4.22 ולסייעי ההגנה מיום 15.9.22).

ומכאן לדין בהרבה:

כתב האישום:

לשון כתב האישום והוראות החקוק אשר יוחסו לנאשם בדgesch וביחס לראיות שהובאו על ידי המאשימה

בפרק א. פרק העובדות, יוחסו לנאשם העובדות הבאות:

1. ביום 24.10.19 סמוך לשעה 14:45 נהג הנאשם רכב פרטי תוצרת טויוטה מס' רישוי 7109466 בبني ברק ברחוב בירנביים, מכיוון צפון לכיוון דרום והתקרב לצומת עם רחוב עמרם גאון (להלן: "הצומת").
2. ברחוב בירנביים, סמוך לבית מס' 34 מסומן לרחוב הכביש מעבר ח齐יה להולכי רגל ומעליו מוצב תמרור 306 ("תן זכות קדימה להולכי הרגל החוצים").
3. אותה שעה חזה את הכביש נ.ח. קטן ליד 5.10.2011 (להלן: "הולך הרגל") במעבר הח齐יה הנ"ל מכיוון מזרח לכיווןמערב, משמאלוليمן כיוון נסיעת הנאשם.
4. הנאשם נהג בקלות ראש, בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא האט מהירות נסיעתו בהתקרבו למעבר ח齐יה, לא הבחן מבעוד מועד בהולך הרגל, לא אפשר לו להשלים ח齊ית הכביש בביטחון, המשיך בנסיעה ופגע בהולך הרגל בהיותו על מעבר הח齐יה.
5. כתוצאה מההתאונת הולך הרגל נחלב בגופו ונזקק לטיפול רפואי.

בפרק ב. פרק הוראות החקוק, יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

1. **אי מתן זכות קדימה להולך רגל העומד על המדרסה - עבירה לפי סעיף 67 (א) (צ"ל "לפי תקנה" - צ.מ.) לתקנות התעבורה { 7041 }**
2. **נהיגה בקלות ראש - עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, {נ"ח { תשכ"א - 1961 { 7137 } (להלן: "פקודת התעבורה") ביחד עם סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה { 2029 }}**
3. **התנהגות הגורמת נזק - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה { 2425 } .**

לשון הוראות החוק קובעות כדלקמן:

תקנה 67 (א) לתקנות התעבורה קובעת :

"נווג רכב המתקרב למעבר ח齐יה, יאט את רכב **אם הולך רגל עומד על המדרסה בסמוך למעבר הח齐יה** ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש יtan לו זכות קדימה"

סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה קובע :

" העובר את העבירות האלה דין... "

(2) נוהג רכב בדרך בקלות ראש, או ברשלנות או ב מהירות שיש בה בנסיבות המקרה סכנה לציבור אף אם היא פחותה מן המהירות המksamלית שנקבעה".

תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה קובעת:

"כל עובר דרך חייב להתנהג באופן שלא ...

(2) יגרום נזק לאדם או לרכוש ולא ניתן מקום לגרום נזק כאמור."

מקום התרחשות התאונה ביחס לנטען בכתב האישום:

מעיון בכתב האישום, עולה כי אין בו כל התייחסות להגדרת "מעבר ח齐יה" או "תחום מעבר הח齐יה".

לא ניתן להתעלם מהפגיעה המשנית בהגנת הנאשם כבר בשלבים המוקדמים של ההליך, ولو למקרא כתב האישום עצמו.

אין בכתב האישום כל התייחסות להגדרת שונה, או מריחיבת, למונח "מעבר ח齐יה" מזו הקבועה בתקנות התעבורה, אין גם כל התייחסות למקום המדויק של התאונה, על פני אותו שטח כביש אשר רואה המשימה לשיטתה כ"תחום מעבר הח齐יה".

גם מעיון בדוחות הפעולה המצויים בחומר הראיות מתייחסת המשימה עצמה למונח "מעבר ח齐יה" כسطح המסומן על הכביש ולא ל "תחום מעבר הח齐יה".

זאת ועוד, לא מצאתי בחומר הראיות המונח בפניי ראייה בדבר מיקומה המדויק של התאונה /או המהירות בה נסע הנאשם, לפני התאונה או בעת התרחשותה כמו גם חסרים נוספים עליהם הצבעה ההגנה ועוד.

על פי הנטען בכתב האישום, הנאשם לא האט מהירותו, ואולם כתענת ההגנה, רק במהלך שמיית הראיות הוסיפה המשימה וטענה כנגד הנאשם כי היה עליו אף לעצור, כאשר לטענת ההגנה גם אילו היה הנאשם עוצר עשר דקות לפני מעבר הח齐יה או עליו, לא היה בכך כדי למנוע את התאונה, שכן מדובר בתאונה שהתרחשה מספר מטרים לאחר שטח "מעבר הח齐יה המסומן" ולמעשה מדובר בתפרצויות של הילד לכביש ול עבר רכבו של הנאשם.

אכן, גם לטענת בוחן התאונה עצמו, מדובר בתאונה בלתי נמנעת חישובית לאור זמן התגובה שעמד לנאים נכון העובדה שהילד המעורב התפרץ לכביש ואולם לשיטת הבוחן התאונה קرتה ב"תחום מעבר הח齐יה", אשר דין כדין "מעבר ח齐יה".

ראה עדות הבוחן בעמ' 27 לפרוטוקול ש' 8 ואילך.

דעתו המקצועית של הבוחן ולפיה התאונה התרחשה ב"תחום מעבר הח齐יה", נסמכת לשיטתו על טענת הנאשם בחקירה ולפיה התאונה התרחשה למרחק של 3-2 מטר מעבר הח齐יה המסומן על הכביש.

לדבריו, מדובר במונח משפטי הלקו מהפיסיקה, ואשר הגדרת גבולותיו אמורה להיקבע על ידי בית המשפט.

זאת ועוד, מאחר ושדה הרأיה של הנאשם היה מוגבל, מצופה יה ממנו לעזר או להאט ולמנוע את התאונה ואיילו היה הנאשם מעט או עוצר את רכבו או כי אז הייתה התאונה נמנעת.

בחומר הראות שהוגש על ידי הבוחן טרם עדותו בבית המשפט לא מצאתי התייחסות מפורשת למונח "תחום מעבר הח齐יה" **ונוכחות הראות המונחות בפני בית המשפט, עליה עוד צי קיים פער בלתי מתאפשר על הדעת באופן בו נסחו העובדות בכתב האישום, לבין העובדות אשר התגלו במהלך שמיעת הראות כפי שהדברים עולים מראיות התביעה עצמה.**

התביעה הייתה מודעת לאוطن עובדות ולא ברור מדוע בחרה לנסה את כתב האישום כפי שנוסח, לא מדויק וזאת בלשון המעטה, ובאופן המחייב דואק עם הנאשם, זאת ללא כל הצדקה, או מדוע לא מצאה לנכון ولو לבקש תיקון כתב האישום.

סעיף 85(4) לחס"פ אשר דין בתוכן כתב האישום ואשר על יישומו קלשו אמונה המאשימה עת היא שוקדת על הנקנת כתב האישום קובע כדלקמן:

"**כתב אישום יכול ...**

(4) תיאור העובדות המהוות את העבירה בציון המקום והזמן במידה שאפשר לבררם.

לא מצאתי כל הסבר משכנע בטיעוני המאשימה, גם לא בסיכון המאוחרים, מדוע לא ניתן היה לנסה את כתב האישום באופן אשר יבטא הלכה למעשה את אופן התרחשויות האירועים, כפי שאכן התרחשו לרבות העובדות בדבר מצב התנועה בכביש, הרכב שעמד על מעבר הח齐יה המסומן, הגדרת "מעבר ח齐יה מסומן" להבדיל מ"תחום מעבר ח齐יה" אופן ח齊ית הכביש של הילד המעורב, הפגיעה ברכבו של הנאשם ועוד.

גם זה כשלעצממו, יש בו לטעמי, בנסיבות תיק זה כדי להורות על זיכוי הנאשם בבדיקה טענת הגנה מן הצדק, זאת במיוחד לאור העובדה שהיא בידי המאשימה לרפא את הפגם עוד קודם לכן, כאשר כל הראות היו מונחות לפניה, ולא נתגלתה כל ראייה חדשה במהלך ניהולו.

זאת ויתר הכשלים והחסרים כפי שיפורט גם בהמשך, הם כשלעצמם, אף הם יש בהם לטעמי, כדי לפגום ולכרסם ממשועותית, בעתרת המאשימה עת מבקשת היא להרחיב את החזית ולהרשיע את הנאשם גם **בעבירה לפי תקנה 52 (6) לתקנות התעבורה.**

זאת ועוד, מלשון התקנה לא עולה כי קיימת חובה מוחלטת על נהג לעצור בכל עת בהתקרבו לפני מעבר הח齐יה אלא "במידת הצורך".

בנוספ, סבורני כי לא עלה בידי מי האשימה להוכיח בפניו בתיק זה אותה "מידת הצורך" אשר היה בה להצדיק גם עצירת רכב הנאשם.

לא הוכח בפניו, וזאת גם אם הייתה מתקבלת טענת המאשימה כי מדובר "בתחום מעבר הח齐יה", כי עצירת הנאשם לפני מעבר הח齐יה הייתה מנוגעת את התאונה, זאת גם לאור התפרצויות הילד בשטח שלאחר "מעבר הח齐יה המסומן".

המושג "תחום מעבר הח齐יה" אינו מונח סטמי אלא יש לצדקתו לתוכו תוכן ממש, תוך תחימת גבולותיו על ראיות מדיוקות.

המאשימה לא הביאה כל ראייה אשר יש בה להוכיח באופן מדויק מיקום התאונה על הכביש.

לא עלה בידי מי האשימה להוכיח כי התאונה ארכעה על מעבר הח齐יה או מהו אותו "תחום מעבר הח齐יה" המחייב את הנאשם באחריות לתאונה.

ניסיונות המאשימה לחילץ זאת מפני הנאשם בעדותו בחקירה הנגדית, עת בחר להיעיד בפרשת ההגנה אף הם אין בהם כדי להשלים את החסר.

גוררת ההגדרה למונח "תחום מעבר הח齐יה" אותה מבקשת המאשימה לקבוע ולהרחיב בנסיבות תיק זה אינה ברורה, אינה מבוססת לא עובדתית ולא משפטית והיא אינה מתאפשר על הדעת.

עסוקין כאמור לעיל במשפט פלילי ועל מנת להרשיע אין די באמירה בעלמא אלא בראיות של ממש.

יחד עם זאת, ועל מנת ש"לא יצא פטורה بلا כלום" ATIICHIS בהרחבת הנדרשת ובמידת הצורך לניטוח הראיות אשר הביאוני במצטבר למסקנה אליה הגעתי בהכרעת הדין.

שלב ההקראה וככיפת ההגנה:

ביום 31.5.21 התקיימה הקראה ובתשובה ההגנה לכתב האישום כפר הנאשם באחריותו לתאונה ובמיוחד לו בכתב האישום.

ב"כ הנאשם הוסיף וציין כי יש מקום לסגור את התיק.

התיק נקבע לשמייעת ראיות ביום 12.7.21 נשמעה פרשת התביעה.

ציוין כי ב"כ הנאשם חזר וציין בפתח ישיבת ההוכחות, כי "אין לתיק זהה רגליים" וכי נקט בכל האמצעים להימנע מניהול ההליך וככל והנאשם יזוכה יעמוד על הוצאות.

פרשת התביעה:

מטעם המאשימה העידו 5 עד תביעה (מפנה לפרוטוקול הדיון מיום 12.7.21 עט' 3 ואילך):

רנ"ג נמרוד מזל, רס"ל יעקב אברהם פריזלר, הילד המערבי, אביו של הילד המערבי ובוחן התאונה רס"ב סימון טרטקובסקי.

להלן עיקרי עדותם:

ע/ת 2 - רנ"ג נמרוד מזל - ערך שני מזכירים **ת/1 ו-ת/2 בדבר קבלת הסרטונים המתעדים את התאונה.**

2 סרטונים יקרוו להלן : "הסרטון" הוגש בשלב מאוחר יותר בהסכמה ההגנה וסומנו כאמור לעיל **ת/15**.

ע/ת 3 - רס"ל יעקב פריזלר - ערך דוח פעולה אשר סומן **ת/3 ובו פירט פעולותיו.**

העד הגיע לזרת התאונה בשעה 10:14:54

בין יתר הדברים מצין העד בדו"ח **ת/3** כי הילד רץ לכਬיש שלא מעבר החציה, זאת על פי עדותה של עדת ראייה, **בשם שרתית** אשר הבהיר, כי לא נגבה מהנה עדות והוא אינה מופיעה ברשימת עדות התביעה.

העד מסר, כי הבחן בילד שוכב על הכביש, אך הוא אינו זכר באיזה מרחק היה הילד מעבר החציה.

העד לא רשם היכן בדיק שפגע בילד.

עוד עולה מהדו"ח, כי העד פגש בבחור **בשם אביחי**, אשר מסר לו כי יש לו סרטה של האירוע, העד מסר את מסטר הטלפון שלו, אך גם עד זה לא נחקק והוא אינו מופיע ברשימת עדות התביעה.

מודעות העד עולה, כי ביום אירוע התאונה לא הגיעו בוחנים לזרת התאונה וכי הנאשם נתקבש להגיע לתחנת המשטרה עם רישיונות.

עת 4 , הילד המעוורב - עדותם נשמעה בדילתיים סגורות בשל היותו קטין, מעודתו עולה כי לא יכול היה לחצות את הכביש במעבר ח齐יה בשל רכבים שעמדו על מעבר הח齐יה, וגם לא יכול היה להסתכל לيمין ולשמאל משכך נאלץ לעبور בין הרכבים.

עדות הילד המעוורב ביחס למקום ח齊יתו את הכביש לא הייתה עקבית, ומכל מקום עולה מהסתורן עליו מבססתה המאשימה טיעוניה כי המעוורב לא חצה את הכביש במעבר הח齐יה המסומן על הכביש וכי אין מדובר בח齐יה רגילה אלא בריצה זאת גם לפי עדותנו.

לאור הסתרות בעדות הילד בקשה ההגנה להגיש את עדותו במשטרה והמאשימה לא התנגדה, משכך **עדות הילד במשטרה הוגשה וסומנה נ/1.**

הילד המעוורב מסר, כי רכב פורד שחור עמד על המעבר והפריע למני שרצה לעبور.

הילד מאשר שלא יכול היה לעبور במעבר הח齐יה כי היו רכבים ליד המעבר וכי עבר במעבר שהיה בין הרכבים ליד מעבר הח齐יה ולמעשה רק אחרי שעבר בין הרכבים עלה מיד על מעבר הח齐יה.

יצוין כי על אף שהוא בידי המאשימה, מספר הרכב גם עד זה לא נחקר ולא נמסר כי ננקטו לגבי פועלות אכיפה כלשהן.

הילד המעוורב מסר במפורש כי עבר מאחוריו הרכב החוסם מאחר ולא הייתה לו ברירה וכי רץ מאחר והוא לו הרבה שיעורי בית.

במהלך עדותו מסר כי הוזהר לא אחת על ידי אימו כי לא ייחה את הכביש בלבד, אלא ימתין למבוגר וכי באותו יום לא יכול היה לשאול כי בקושי היו אנשים וכי לא היו אנשים.

ולהן מספר הפניות מפרטוקול עדותו:

"טוב, אני חזרתי מבית הספר, רציתי לעبور במעבר ח齐יה, היו רכבים שעמדו על מעבר הח齐יה ולא יכולתי לחצות אז נאלצתי לעبور בין הרכבים וגם לא יכולתי להסתכל ימין ושמאל לפני שעליתי על מעבר הח齐יה בכלל שהיו שם המון מכוניות שהסתירו את הראייה שלי. לא יכולתי לראות, אז נאלצתי לעبور בין הרכבים אז פתאום הוא הגע, נבהلتתי התחלתי לrox' ואז הוא פגע בי ועפתי כמה מטרים". מפנה לעמ' 10 לפרטוקול החל משוו' 14 ואילך.

הילד הוסיף לשאלת הסניגור ומבל' שנטבקש מסר מיוזמתו כי גם על המדרכה היו רכבים:

"כן. וגם על המדרכה".

ראה עמ' 13 ש' 12 ואילך.

ובהמשך בשורה 26 :

"כן, היו רכבים ליד המעבר, עברתי במעבר שהיה בין הרכבים ליד מעבר הח齐יה.

בעמ' 14 ש' 24 ואילך לאחר שהסրטון הוצג ליד בחקירה נגדית:

"ש. אז בעצם אתה מסכים עתי שכשהגעת לאמצע לא היה על מעבר הח齐יה אלא אחראי מעבר הח齐יה, מטר או שניים, שלושה, לפי התמונה רואים?

ת. לפי התמונה רואים שזה לא במרקח כזה גדול."

בעמ' 16 ש' 21 ואילך:

"ש. בשורה 26, 25 לעדותך אתה מיזמתך אומר" הרכב שלו פגע בי אבל חסם את מעבר הח齐יה פורד שחור". זה הפurious לך הרכב זהה?

ת. הוא עומד על המעבר ומפurious למי שרוצה לעبور."

בעמ' 17 החל מש' 1 ואילך, כנשאול על ידי הסניגור בדבר החלטתו לעبور את;cabin את;cabin חסם את מעבר הח齐יה, השיב כי רצה לעبور על מעבר הח齐יה אלא שעבר מאחורי הרכב וכי בכל זאת החלט רודת לככיש כי לא הייתה לו ברירה כי רצה לעبور.

ماוחר יותר כנסיאל מודיע רץ ? השיב : "כי היו לי הרבה שיעורים. שיעורי בית" - שם בש' 14.

בחקירה חוזרת, לשאלת ב"כ המאשימה, כנסיאל האם הוא בטוח שהרכב שעמד על מעבר הח齐יה עמד על כל מעבר הח齐יה ? השיב בעמ' 17 החל מש' 18 ואילך:

"ת. אני לא זוכר כל כך, אבל לפי מה שאני זוכר הוא עמד על כלו כמעט.

ש. ואיפה אתה ח齊ת?

ת. מאחורי".

ע/ת 5, מר שלמה חקק - אביו של הילד המערוב, העד מסר עדותו כי העביר את הסרטון המתעד את התרחשויות התאונת לידי היחידה החוקרת במיל' ומאשר כי הוא כשלעצמם לא היה עד לתאונת.

לדבריו פנה לשכן שלו, מר אבית', והוא זה שהעביר לו את הסרטון אשר צולם ממצלמת אבטחה בביתו המצלמת את הרחוב הסמוך לרבות מקום הפגיעה.

העד מאשר כי מספר הרכב השחור הופיע בסרטון והוא ואשתו מסרו אותו למשטרה.

העד אשר, כי נכח ביחיד עם אשתו בזמן חקירת בנם, הוא הילד המערוב וכי דברים שהילד בקש להבין הוא ואשתו יישמו למילויים שנייתן יהיה לכתוב אותם:

"אני מאשר שכאשר נכחנו עם הילד במשטרה ודברים שהוא ביקש להבין ישמננו למילויים שנייתן יהיה לכתוב אותם. לשאלת בית המשפט אני מאשר שחלק מן המילים שנכתבו בהודעה איןן המילים של הילד...." מפנה

לעמ' 20 לפרוטוקול החל מש' 28 ואילך.

עדות בוחן התאונה, עת 1 רס"ב סימון טרקבסקי - תיק החקירה הוצמד לעד.

העד אישר לשאלת בית המשפט, כי אין זו"ח בוחן וכי מדובר בתיק הצמדה.

ראה, עמ' 22 לפרוטוקול ש' 10.

העד החל לבצע פעולות חקירה רק ביום 4.11.19 וביניהן צפה בסרטון אשר נשלח בדואר האלקטרוני ליחידה, חקר את הנאשם תחת אזהרה ערך תרשימים, צילומים וניסוי שדה ראייה.

באמצעותו הוגש וסומנו מסמכים ת/5 - ת/14.

כשנשאל בחקירה ראשית מודיע המליץ להעמיד לדין את הנאשם בתיק זה ומדוע לא נעשה שבחן השיב:

"ת. מדובר בתאונה שקרה מעבר ח齐יה, הולך רגל חצה בתחום מעבר ח齐יה שסומן על פני הכביש, מעל מעבר ח齐יה יש תמרור 306. אני מצין זאת בסקיצה . ורשום בתרשימים.

אנחנו לא עושים שחזורים מעבר ח齐יה או בתחום מעבר ח齐יה".

וכשנשאל מודיע הוא אומר ב"תחום מעבר ח齐יה" השיב:

"ת. זה עלה מעדות הולך הרגל, והנائم שזה היה בתחום מעבר הח齐יה. אין הגדרה בחוק לעניין תחום מעבר הח齐יה. הולך הרגל חצה סמוך למעבר הח齐יה. מפני עדות הנאשם. אם הולך הרגל חצה בסמוך למעבר הח齐יה זו הגדרה של מעבר ח齐יה. זו שאלה משפטית.

מןENA לעדות הנאשם, עמ' מס' 2 שורות 31-32. הנאשם אומר 2 או 3 מטר אחרי מעבר הח齐יה וمبחינתי תחום מעבר הח齐יה."

ראה עמ' 22 לפרוטוקול החל מש' 17 ואילך.

כשנשאל מה עמדתו ביחס לטענה כי הולך הרגל נכנס בין המכוניות והתפרץ למעשה לכיביש ? השיב:

"ת. שדה הראייה של הנאשם היה מוגבל שמאלה על ידי רכבים שעמדו בפקק, הנאשם היה צריך לעצור ולזוז אליים ליד שעובר מהמדרכה לכיביש, היה חייב לצפות את זה ולמנוע את התאונה."

ראה עמ' 23 לפרוטוקול החל מש' 1 ואילך.

כשנשאל לשאלות בית המשפט האם יש משמעות לכך שההתאונה ארכעה לאחר מעבר הח齐יה ? השיב:

עמוד 20

"...אני מшиб שתחום מעבר הח齐יה הוא לפניי וגם אחרי מעבר הח齐יה..."

כשנשאל מה ניתן להסיק לגבי התנהגות הנאשם לאור מהות הפגיעה הילד, נזכר כי התחמק ממtan תשובה לשאלת והוסיף וטען כי הנאשם היה חייב לצפות שילד קטן לא מצליח לראות אותו וכי הולך רגל יכול להיות רשלן, מדובר בילד וכי הנאשם **עדין היה חייב לעזר את רכבו עצירה מוחלטת כי שדה הראייה שלו שמאלה היה מוגבל.**

וכשנשאל האם אין להולך רגל אחריות ? השיב:

"**יש אחריות ומדבר בילד. בית המשפט צריך להחליט מה אחריות הולך רגל.**"

ראה שם בש' 12-13.

כשנשאל האם הוא מסכים שהילד / הקטן לא עבר במעבר הח齐יה ? השיב בהגינותו:

"**אני מסכים שהקטן לא עבר ממש במעבר הח齐יה אלא בתחום מעבר הח齐יה. אם הנגג היה עוזר לוודא שאין הולך רגל, היה מונע את התאונה. מפנה את בית המשפט לדף השלישי בחקירת הנאשם לשאלת מס' 62. אני מפנה לתשובה הנאשם בעמוד 3 לחקירה. שורות 62 עד 64**"

ראה עמ' 23, ש' 12 ואילך .

בחקירתו הנגדית שב וטען כי תחום מעבר הח齐יה הינו שאלה משפטית וכי יש הרבה פסיקות של בית משפט עליון, אלא שהוא אינו משפטן.

ראה עמ' 24 לפרטוקול, ש' 9 ואילך.

כאשר נשאל בהמשך החקירה הנגדית, אילו הייתה התאונה מתרכשת במרחב רב יותר בין 10-12 מטר ? השיב, כי אולי היה מקבל החלטה אחרת והמשיך לעמוד על כך כי מדובר בשאלת משפטית. ראה עמ' 27 לפרטוקול, ש' 12 ואילך.

כשנשאל לשאלת הסניגור, מה הערכת המרחק מהרגע שהולך רגל נגלה לנายนם ? השיב:

"ת. מדובר במרחב קצר. אני לא יודע להעירך. התאונה בבלתי נמנעת. לאחר שבית המשפט מבהיר את השאלה מדובר במרחב של מטר....הולך רגל חצה 1.30 מ' מהרגע שהוא נגלה.".

ראה עמ' 28 לפרטוקול, ש' 1 ואילך.

העד מאשר בהמשך כי את עדת הראייה אשר צפתה בתאונה פיספס וכי זו טעות שלו אך יש סרטון שמתעד את התאונה:

"ת. שוחחת עם המודיעין אהרון שמופיע בדף הראשון, את עדת הראייה פיספסתי זו טעות שלי. אבל יש סרטון

שמתעד את התאונה. כמו שאומרים תמונה אחת שווה אלף מילימ".

מפנה לעמ' 28 לפרוטוקול החל מש' 26 ואילך.

בתום פרשת התביעה טענה ההגנה כאמור לעיל כי "אין על הנאשם להשב לאשמה".

מפנה לטיעוני ההגנה בכתב מיום 30.9.21 החל מע' 4, מיום 18.11.21 ומיום 12.12.21

עוד בשלב זה נתח הסנגור המלומד באופן מפורט כל עדות ועדות, תוך שהוא מציבע על הקשיים והכשלים בהן.

סקירת פרשת התביעה וניתוח עדויותיהם של עדיה, מובילים למסקנה כי המאשימה לא הצליחה "להרים" את הנトル הראייתי לכואורי הדרוש.

לשיטת ההגנה, כל מה שהשכילה התביעה להביא בפני בית המשפט בתיק זה מתמצה בקביעה נורמטיבית, מפיו של בוחן "לא משפטן" כלשהו, לפיה מוטלת על הנאשם חובת זירות גם כלפי מי שמתפרק לביש שלא מעבר חציה וゾת בניגוד מוחלט למסר של בית המשפט העליון אשר צוטט ברע"פ 7468/07 לוקשינסקי נ' מדינת ישראל ולפיו: "העובדת שהתרחשה תאונה קטלנית מעבר חציה לא די בה כשלעצמה כדי ללמד שמי שרד אותה - התרשל".

לטענת ההגנה, הנאשם נסע "במהירות הליכה" כפי שמסר בעדותו במשטרה ואף האט את מהירות נסיעתו לפני הגעתו למעבר החציה, זאת בשל עומס תנואה בכיוון הנגדי.

בכיוון הנגדי (מדרום לצפון) נוצר פקק תנואה ורכבים עמדו על קטע מעבר החציה בנתיב הנגדי ואף חסמו אותו לחלווטין.

הנאשם, לאחר שחצה את מעבר החציה מצפון לדרום, הופתע כאשר הבחן לפתע בילד קטן, בן 8 יצא בריצה מאחוריו רכב בצבע שחור, אשר "נטקע" בפקק תנואה בכיוון הנגדי וחסם לחלווטין את מעבר החציה, נכנס לנטיב נסיעתו והתנגש בכנף קדמית שמאלית של הרכבו ונפל על הכביש.

תוך זמן קצר הגיעו לזירת התאונה צוות מד"א אשר טיפול במערב אשר נפגע באורח קל.

לאחר קבלת דיווח על התאונה באת"ז דן, הגיע למקום השוטר יעקב פרייזלר **עת 3** שםפגש את הנאשם אשר ספר לו על סיבות התאונה ומיד לאחר מכן איתר עדת ראייה לתאונה בשם שרית, אשר מסרה לו כי נסעה על רחוב בירנבוים מדרום לצפון ועצירה כשראתה את הילד, רץ שלא מעבר החציה ואת ההתנגשות עם הרכב הנ"ל.

השוטר פרייזלר רשם דוח מפורט **ת/3** ובו רשם את פרטי עדת הראייה, כולל מספר תעודה זהות ומספר הניד שלה וכן

רשם את פרטיו של מר אביחי כהן, אשר מסר לו כי הינו גר במקומו וכי יש בידו סרטון המתעד את התאונה.

זאת ועוד, השוטר פריזלר מסר דיווח על התאונה לבוחנים ואלה הודיעו שלא הגיעו למקום התאונה, זאת על אף שהנהול המשטרתי מחיב הגעת בוחן לכל תאונה מעבר לחציה.

על פי הנחית הבוחנים נתקבש הנאשם להגעה עצמאית למשרדי אגד התנועה ברחוב שלמה בתל אביב וכך עשה.

הילד, **ע/ת 4** הגיע ליחידת הבוחנים במחוז תל אביב, רק ביום 19.10.30 כשהוא מלאה בהוריו ושם נגבתה ממנו הودעה "משפטת" בבתיוים שאינם שגורים בפי הילד בן 8 כלך שהות מוסר ההודעה לוטה בערפל.

הסרטונים ממצלמת האבטחה (השייכת כאמור למר אביחי כהן), נשלחו במיל ליחידת הבוחנים בתאריכים 19.10.30 ו- 12.11.19 על ידי אביו של הילד, **מר שלמה חקק ע/ת 5**.

הבחן המשטרתי רס"ב סימון טרקבובסקי, אלו הוצמד תיק החקירה, החל לבצע פעולות חקירה רק ביום 19.11.4, צפה בסרטון אשר נשלח בדואר האלקטרוני ליחידה, חקר את הנאשם תחת זהירות **ת/12** ערך תרשימים, צילומים וניסוי שדה ראייה אשר הוגשו וסומנו **ת/7 - ת/11**.

הבחן ה证实 משלם מה, לחלוtin ממה שרשם השוטר פריזלר בדו"ח המקצועי, ולא מצא לנכון לגבות את הודעתה "המזהה" של העדה שרית וכן את הודעתה החשובה של מר אביחי כהן, אשר הוריד את הסרטונים ממצלמת האבטחה של ביתו ומסרם לאביו של הילד.

הבחן הזדרז להבהיר את תיק החקירה לתביעה בצירוף המלצה להעמיד לדין את הנאשם והוא החליטה לאמץ את המלצה הבוחן ולהגיש נגד הנאשם כתוב אישום בגין עבירות תוספת אשר הרשעה בהן מחיבת פסילה בפועל.

הסגור ציין כי הבוחן אף טרח למדנו כי חובת זהירות של נהג ברכב משטרעת על כל "תחום מעבר החציה", הן לפני מעבר החציה והן אחרי מעבר החציה.

קוביעתו של הבוחן נשענת על השערות, הערכות ואומד דעת מקצועי שגוי ומופרך, תוך התעלמות מוחלטת מהוראות **תקנה 76א** והוראות **תקנות 110 ו- 111** לתקנות התעבורה הקובעות מתווה בטוח לחציית כביש ע"י הולך רגל.

זאת ועוד, לטענת ההגנה, המאשימה הטעינה לחלוtin מהחובות המוטלות על הולך רגל.

טענת המאשימה, ולפיה על הנאשם היה לעזר ולבדוק האם יש הולך רגל על המדרכה המבוקש לחצות את הכביש

הינה בלתי סבירה, ואין להטיל חובת זהירות מוגברת על הנאשם בנסיבות תיק זה.

זאת ועוד הפסיקה עליה מבקשת המאשימה להסתמך אינה רלבנטית כלל לנסיבות תיק זה.

לא רק שהتبיעה לא הוכיחה את הנטול הראייתי הלאכורי המוטל עליה, נהפוך הוא, יש בריאות כדי להצביע על חפותו המוחלטת של הנאשם, וזאת מבל' להזדקק כלל לעודתו.

למסד העובדתי אשר נתען בכתב האישום, אין כלל אחזיה בחומר הראיות שבתיק החקירה וכלל לא היה מקום להגשת כתב אישום.

אותו מסד עובדתי נתען, קרס כבר בפרש התביעה וזאת לאור הסתירה המהותית בין עבודות כתב האישום לבין חומר הראיות, הגולמי המזכה, בדגש על סרטון התיעוד של התאונה, ממנו עולה תמונה ברורה של התנהגות בלתי צפואה ומפתיעה של הילד.

בהמשך הוסיפה ההגנה תייחסותה לטיעוני המאשימה, ולפסיקה אשר הובאה מטעמה על אף שלא נתקשה לעשות כן, תוך שהיא דוחה אותם מכל וכל.

בטיעוניה אלה מיום 18.11.21 הפנתה לפסיקה מטעמה, המבחןת בין מצב בו נהג לא ראה ושלא יכול היה לראות את הולך הרגל עובר לתאונה לבין נהג שראה או היה עליו לראות את הולך הרגל עובר לתאונה.

במקרה הראשון, טענה ההגנה כי אין הנהג חב באחריות לתאונה **לעומת המקרה השני**.

לטענת הגנה, הוא הדיון במקרה שלפניו שכן הנאשם לא ראה ולא יכול היה לראות את הולך הרגל ומשכך אין עליו להшиб לאמשה ויש לזכותו ואף לחיב את המאשימה בהוצאות.

המאשימה השיבה לטיעוני הגנה וסבירה כי לאור חומר הראיות אשר הונח בפני בית המשפט על הנאשם להшиб לאמשה.

מן הפתעה לטיעוני המאשימה מיום 23.11.21, 15.11.21 ו- 7.12.21 ומיום 21.11.21,

התובעת המלומדת הפנתה לסרטון התאונה - ת/15 ולטעמה די בנצפה בו כדי לעמוד בנטול הדורש לשלב הדינוני בו מצוי התקיק.

הריאות המונחות בפני בית המשפט מדברות بعد עצמן, **ודי בסרטון ת/15** המתעד את התרחשויות התאונה, כדי ללמד כי הנואש אחראי לתאונה, גם אם זו לא התרנסה ממש על שטח "מעבר החציה" המסומן בכביש.

מחקירת הנאשם במשטרת ומהכתב בבקשת ההגנה עצמה עולה, כי הנאשם מודה בתאונה ובפגיעה הילד המערבי, הנאשם מודה שראה את המערב כשנייה לפני הפגיעה, אך לא הספיק לעצור ולבלם.

עדות בוחן התאונה, אשר העיד על פי חווות דעתו המקצועית והمبוססת גם על פסיקה ענפה ו邏輯ית כי מדובר בתאונה אשר התרנסה במעבר החציה וכי הולך הרجل המערבי חזה בתחום מעבר החציה המשתרע גם על אזור שלאחר מעבר החציה.

ה הנאשם היה חייב לצפות שילד קטן לא מצליח לראות אותו, והוא חייב לעצור עצירה מוחלטת נוכח שدة הרਆה שלו שמאליה אשר היה מוגבל.

עדות הילד המערבי עצמו, אשר סיפר על התרחשויות התאונה אשר בקש לחצות את הכביש במעבר החציה, אך נאלץ לעبور בין רכבים שעמדו באזור מעבר החציה.

העדים אשר העידו על אופן קבלת הסרטון לתיק החקירה והמתעד את התאונה ואופן התרחשותה.

זאת ועוד, הנאשם הודה בקשרות התאונה ובפגיעה במערבי, לטענתו, מכיר את האזור ומודה בכך שדעה הרואה שלו היה חסום עקב רכבים שעמדו בנטייב הנגיד, אך עדין לא עצר טרם מעבר החציה ואף מודה שראה את המערב שנייה לפני הפגיעה אך לא הצליח לעצור ולבלם.

הפנתה לעדות בוחן התאונה ולראיות שהוגשו באמצעותו, מעודתו עולה כי מדובר בתאונה שקרתה במעבר החציה, הולך הרجل חזה בתחום מעבר החציה שסומן על הכביש ומעל מעבר החציה יש תמרור 306 שמצוין גם בסקיצה וגם בתרשים.

העד העיד כי בתחום מעבר החציה כולל אזור המצווי גם לאחר מעבר החציה וה הנאשם היה חייב לצפות שילד קטן לא מצליח לראות אותו.

עוד הפנתה ב"כ המשימה המלמדת בטיעוניה, ליתר הריאות אשר פורטו לעיל ואשר יש בהן כדי להוכיח אחריות הנאשם למiosis לו בכתב האישום.

כתימוכין לטיעוניה הפנתה לפסיקה בעניין **פרשות גאווי ושושנה ארץ ולהלכות שנקבעו שם**.

הגדרת המונח "**מעבר החציה**" על פי הפסיקה הנהוגת וה邏輯ית, הינה רחבה יותר והוא כוללת בחוובה את "**תחום מעבר החציה**", המשתרע על שטח נוסף בכביש, הן זה שלפני השטח המסומן על הכביש והן זה שלאחריו וכי דין של אותו תחום בבחינת החובות המוטלות על הנהג בכביש דין "**מעבר החציה המסומן**".

מכל מקום טענה המאשימה, כי על הנאשם היה לנתקו משלנה זהירות ואף לעצור את רכבו, זאת גם מכוח כללי זהירות הכללים והמחיימים, כל נהג בעת נהייתה, ובפרט נוכח תנאי הכביש במועד התרחשות התאונה ולפיהם מעבר הח齐יה היה חסום על ידי רכב.

אילו היה הנאשם נהוג בזהירות הנדרשת והמתחייב ועוצר את רכבו בהתאם לאותם כלליים, או אז הייתה התאונה נמנעת.

אכן, לא עלה בידי המאשימה להצביע על מהירותה בה נסע הנאשם וכל שעה בעניין זה מעדות הבוחן הינו כי אילו היה הנאשם מעט או עוצר התאונה הייתה נמנעת.

המאשימה נתבקשה בהחלטתי מיום 24.11.21 להפנות לראיות המצביעות על מהירותה בה נסע הנאשם, אך כל שהיא בידה לטען היה כי אילו היה הנאשם מעט או עוצר נסיעתו כליל התאונה הייתה נמנעת.

רק בסוף פרשת התביעה וטרם שהינה מודיעה "אלו הם עדיו" מצאה לנכון המאשימה לבקש להזכיר את הנאשם **בעבירה לפי תקנה 52(6) לתקנות התעבורה**, שעניינה אי האטה או עצירה בהתקרבו למעבר ח齊יה.

בקשה זו הייתה בה כבר אז כדי להצביע על כך, כי המאשימה עצמה הייתה מודעת לקשה אליה הפניה ההגנה.

בשלב זה עלו שאלות נוספות, האם היה על הנאשם לעצור כליל לפני מעבר הח齊יה לאור תנאי הכביש? והאם באמת היה בכך כדי למנוע את התאונה אשר התרחשה בשטח של אחר מעבר הח齊יה המסומן?

עוד עלתה השאלה, האם די בניסוח כללי בעבודות כתוב האישום ולפיו הנאשם נהג בקלות ראש וכי לא האט מהירותו, זאת מבליל לצין במפורש מהי אותה מהירותה בה נסע או כי לא עצר את רכבו ומבליל לצין הוראות חיקוק נוספות הקיימות בתקנות התעבורה בדבר החובות החלות על נהג הנוהג בכביש כדי לחיבר נאים באחריות פלילית?

יחד עם זאת, הוכח כי התאונה נשוא כתוב האישום אכן התרחשה על ידי רכב הנאשם, וכי הילד נחבל כתוצאה מן התאונה והנ帀ם עצמו גם לא מכחיש מעורבותו בתאונה.

בהחלטה מיום 28.12.21 קבעתי בזהירות הנדרשת לאותו שלב ובוין בלתי מחייבת כי **מצפיה בסרטון 15 ניתן לומר כי מתעורר קושי לקבוע כגרסת הנאשם, כי אכן נסע במהירות איטית, עד כדי הליכה זאת בהתאם לתנאי הכביש ומגבילות שדה הראייה באותו יום.**

משכך, ובין יתר הנימוקים אשר פורטו בהחלטתי מיום 28.12.21 קבעתי, כי אין מנوس מלהורות לנ帀ם להסביר לאשמה, שכן יש אפשרות ואכן הנאשם נהג במהירות איטית, ואולם המושג "איטית" טוען הבירה ביחס לתנאי הדרך.

מנגד, לא ניתן היה לקבוע בוודאות הנדרשת כטענת המאשימה, אך ורק מצפיה בסרטון כי הנאשם לא האט נסיעתו, שכן מדובר בנסיבות הנעוץ גם בעובדה שהסרטון מתאר אך ורק מקטע מסוים של נהוגה הנאשם, ולא ניתן לדעת מה הייתה מהירות נסיעתו קודם קודם שהתקרב למעבר החציה על מנת שניתן יהיה להשוות בין המהירות.

מהירות נסעת הנאשם:

בהתיחס לטענת המאשימה כי הנאשם לא האט מהירות נסיעתו ותבעה בהחלטתי מיום 24.11.21 להפנות לראות המצביעות על כך כי הנאשם לא האט מהירות נסיעתו.

בתגובה להחלטתי מיום 24.11.21 בדבר מהירותו הינה הבהירה המאשימה בסעיף 3 לTAGOBTA מיום 7.12.21 כי **ה הנאשם לא טען בחקירתו ת/12 כי האט את מהירותו, אלא כי מהירות נסיעתו הייתה "איתית" וכי שאלון מדויק לא עצר ?**

השיב: איך אני אעצור לאור כל הפקק? היה פלקן ארוך וכשהוא הגיע לו הסרטון השיב כי אין לו מה להגיד.

עוד בהחלטתי מיום 28.12.21 הערתי ובזהירות הנדרשת כי לא מצאתי בתשובתה זו של המאשימה מתן מענה ענייני לשאלת שנטבעה, ולמעשה אין בה כל תוספת ראייתית מעבר למה שהוצע על ידה עד כה.

תמיצית ההחלטה ב"אין להשיב לאשמה" והשלכותיה:

באשר להוראת חיקוק מס' 1 קבעתי כי :

אין כל טענה עובדתית בעובדות כתוב האישום לפיה הולך הרגל עמד על המדרוכה או בסמוך למעבר החציה וניכר היה שבכוונתו לחצות את הכביש.

ברור כי הילד המעורב היה בשלב כלשהו על המדרוכה ולא באויר, אך ברור גם כי כוונת החוקק הייתה בסעיף זה ליחס אחראיות לנגה אשר רואה את הולך הרגל ובוחר שלא ליתן לו זכות קדימה במידע או יכול היה לראות אותו והתרשם בכך שלא נתן תשומת לבו למדרכה או בסמוך לה.

מחומר הריאות עולה, כי מעבר החציה היה חסום וכי הילד המעורב נאלץ לחפש מקום לחצות את הכביש. מדובר בילד קטן בן 8 אשר גובהו היה פחות מגובה הרכבים החוסמים.

עוד יש לציין, כי גם כאשר התפרק לכਬיש עשה זאת בריצה תוך שהוא מתכווץ ורצץ לכיוון הרכבו.

זאת ועוד, בכתב האישום עצמו טענת המאשימה כי הילד חצה את הכביש במעבר חציה ובטיועניה היא עצמה, נאחזת

המואשימה בדברי הנאשם בחקירה כי ראה לראשונה את הילד המעורב בככיש עת יצא מבין הרכבים.

עדות הבוחן עצמו, ולפיו הולך הרגל נגלה לראשונה לנאשם כ- 1.30 מטר בככיש יש בה אף היא חזק כי הנאשם לא ראה ולא יכול היה לראות את הולך הרגל לפני כן.

ראיות הטבעה וטענות הטבעה עצמה, אין יכולות לדור בכפיפה אחת עם הוראות חיקוק מס' 1 אשר גם כלל לא צינו בעובדות כתוב האישום بصورة מפורטת ומתחייב.

משכך, קיבלתי את טיעוני ההגנה בעניין זה ולא מצאתי לנכון להורות לנאשם להסביר לאשמה ביחס **להוראות חיקוק מס' 1** ואני מורה כעת על זיכוי זיכוי מוחלט.

באשר להוראות חיקוק מס' 2 ו- 3 :

אכן, כפי שעה מחומר הראיות אשר הונח בפניי, אין חולק כי התאונה לא התרחשה בשטח מעבר החציה המסומן, ברם סבירתי כי אין בכך כדי לפטור את הנאשם מהסביר לאשמה.

מחומר הראיות עליה בבירור, כי התרחשה תאונה בין הרכב הנאשם לילד המעורב וההגנה עצמה הודהה בכך כי כתוצאה מההתאונה נגרם נזק לרכב הנאשם. לא הייתה גם מחלוקת כי הילד המעורב נפגע ונזקק לטיפול רפואי.

עוד קבעתי כי אין קביעה חד ערכית מהחומר שהונח בפניי מהו תחום המדיוק של אותו "תחום מעבר חציה" והבוחן עצמו עמד עדותו אמר בהגינותו כי הדבר הינו תלוי נסיבותו של כל תיק ותיק.

משכך, מצאתי לנכון להורות לנאשם להסביר לאשמה ביחס להוראות חיקוק מס' 2 ו- 3.

התיק נקבע להמשך שמיעת ראיות, לפרשת ההגנה.

פרשת ההגנה:

הנאשם בחר להעיד והעיד ביום 20.2.22 , מפנה לפרטוקול הדיון.

חקירת הנאשם וגרסתו במתן עדותו במשטרה

הנאשם נחקר באזהרה רק ביום 6.11.19 שעה 09:50 ביחידת הבוחנים תל אביב, על ידי בוחן התאונה ע/ת 1.
ההודעה הוגשה וסומנה ת/12.

הנאשם נחקר בחשד לפגיעה בהולך רגל שחצה במעבר חצייה בבני ברק ברחוב בירנבוים סמוך לבית מס' 34 בתאונה מיום 24.10.19 שעה 14:45.

לנאשם יוחס חשד, בעבירות של אי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חצייה, הניגזה בקלות ראש וגרימת חבלה לאדם ונזק.

הנאשם אשר כי הינו מבין את החשדות נגדו.

הנאשם נשאל אם הינו מעוניין להיעזר בעורך דין? על כך השיב בשלילה.

בעודתו תיאר הנאשם את קרונות התאונה, מסר כי הוא מתגורר באחור התאונה, וכי ביום 24.10.19 בשעה 14:30 לערך, נסע ברכבו מסווג טויטה שמספרה 7109466 ברחוב בירנבוים לכיוון רמת גן, בכיוון דרום.

מצדו השמאלי היה פKKK תנועה, רכבים עמדו על הנטייה, הוא נסע במהירות איטית, "מהירות הליכה" לדבריו.

לאחר שחצה את מעבר החצייה, הילד המערבי רץ בין המכוניות העומדות בKKKK וכנס ברכבו, בחלקו הקדמי, בכנף שמאל, הנאשם נעצר מיד, למקום הזמן אמבולנס ופינו את הילד הנפגע להמשך טיפול בבית"ח, רכבו של הנאשם לא נפגע בעקבות התאונה.

לדבריו, ביקש מהשוטר כי למקומן יזמן בוחן תנועה אך זה סירב ואמר כי אין צורך, שחרר את הנאשם ואמר שיוזמן לחת עדות בהמשך. (שם בעמ' 2 ש' 2-14).

רכבו היה תקין בעת קרונות התאונה, לרבות הגה ובלים וכי מזג האוויר היה נאה, אור יום והראות טובות, והכביש אף הוא היה ייש ותקין בזירת התאונה.

הנאשם ציין כי ראה לפניו את מעבר החצייה וכי הוא מכיר היטב את האזור (ש' 15-22).

הנאשם נשאל מה הייתה מהירות נסיעתו? ועל כך השיב, כי נסע במהירות של 10 קמ"ש לכל היותר ואף פחות מכך.

הנאשם ציין כי הילד המערבי חצה את הכביש משמאלו לרכבו, כ - 2-3 מטר לאחר מעבר החצייה, בריצה מהירה וכי עמוד 29

הבחן בן רק כאשר התנงש ברכבו.

הנאשם ציין כי אין לו עדין ראייה וכי אין לו מצלמת הרכב, אולם הוא חושב שהשוטר רשם פרטי עדין שהיה במקומו. (ש' 22-36).

הנאשם נשאל מה הפריע לו להבחןبيلד טרם התאונה? על כך השיב: "**מכווניות שעמדו בפקק**".
(ש' 42).

הנאשם נשאל מה עשה על מנת לבדוק האם יש הולכי רגל בין המכוונות?
על כך השיב: "**הייתי בנסיעה מאד איטית, אם הוא לא היה רץ הייתי מבחין בו**". (ש' 44).
וכאשר נשאל מדוע לא עצר על מנת לבדוק שלא נמצא הולך רגל מבין המכוונות? על כך השיב:
"איך אני אעצור, לאורך כל הפקק?! היה פקק ארוך".

ובהמשך הוסיף: "**נסעתי במהירות כ'כ איטית, לא היה לי צורך לעצור לפני מעבר החציה**". (שם, ש' 46, בעמ' 2; ש' 56 בעמ' 3).

החוקר הציג בפניו הנואשם את הסרטון המתעד את התאונה, וציין בפניו כי מהסרטון עולה שמהירות נסיעתו בסמוך להתרחשות התאונה, לא הייתה איטית.

על כך השיב הנואשם: "**אני חשב 10 קמ"ש, אולי פחות. אני עצרתי במקום, אם הוא לא היה חוצה בריצה זה לא היה קורה**". (ש' 61, בעמ' 3).

החוקר הטיח בפניו הנואשם כי בנסיבות שנוצרו טרם התאונה, ניתן היה לצפות שליד יוצאה את הכביש במעבר חציה בין הרכבים שעמדו בפקק ואילו הוא רואה לנכון לעצור לפני מעבר החציה היה מונע את התאונה.

על כך השיב הנואשם: "**יכול להיות, אין לי מה להוסיף יותר**". (ש' 65, בעמ' 3).

עדות הנואשם בבית המשפט

(מפנה לעדותו בפרוטוקול מיום 20.2.2022 עמ' 30 ש' 13 ואילך).

הנאשם כאמור לעיל העיד לבדוק מטעם ההגנה.

בחקירה הראשית, מסר הנאשם כי הינו בן 58 עובד כחקלאי, מתגורר ברחוב התפוזות 72 ברמת גן, וכי התאונה אירעה כ-150 מטרים מביתו.

לשאלת הסניגור המלומד כיצד התרחשה התאונה? השיב כי נסע בצהרי אותו יום לכיוון ביתו, מצפון לדרום.

בנתיב הנגדי שבצדו השמאלי היה פקוק,

הוא הגיע למעבר החציה והאט את רכבו, ואף ציין כי בדרך כלל אינו נהוג לנסוע במהירות גבוהה ואף מתחת למוטר, זאת מכיוון שהוא עובר על פני מקום התאונה ארבע פעמים ביום ומיטיב להכיר את המקום אשר באופן תדיר נמצא שם ילדים שרצים ווחצים את הכביש, אף שלא מעבר החציה ועל כן האט לפני מעבר החציה.

במהרש נסע על פני מעבר החציה, כאשר לפטע קפץILD מבין המכוניות שעמדו בפקק והתנגש ברכבו מבל' שהבחן בו כלל. (ראה ש' 26-23 בעמ' 30; ש' 2-1 בעמ' 31).

הנאשם העיד, כי הילד המעורב חזה את הכביש מצד שמאל, כ-3-2 מטרים לאחר מעבר החציה, וכי לא הצליח להבחין בו עבר בין המכוניות מפהת היותו נמור, כבן 8 להערכתנו.

עוד הוסיף ותיאר, כי הילד המעורב נפגע מהכנף הקדמי של הרכב, נשכב על הארץ, לא ראה חבלות או משאו והילד פונה לביה"ח תל השומר ע"י צוות רפואי שהזעק למקום. (ש' 14-3 בעמ' 31).

הנאשם נשאל כיצד פעל בעקבות התאונה? לדבריו מסר לשוטר הזעק למקום פרטימ אודות את שהתרחש, הותיר את הרכב בזירת התאונה ואף ביקש מהשוטר שיזמין בחון תנועה שיבדק את האירוע, אך לדבריו השוטר אין בכך צורך והוא יזמין לחתם עדות בתחנת המשטרה.

(ש' 14-20 בעמ' 31).

הנאשם נשאל מדוע התעקש שיגיע בוחן?

על כך השיב: "כי רציתי שיבוא הבוחן כי הייתי בטוח שאין לי אשם בתאונה".

(ש' 22-23 בעמ' 31).

הנאשם נשאל באיזו מהירות נסע? והשיב:

"לא בדיק באיזו מהירות נסעת, אני מאמין במהירות הליכה של בן אדם, 10-6 קמ"ש, בכלל זה עמדתי על זה שיבוא בוחן תנוועה, זו את הסיבות". (ש' 14-12 עמ' 32).

לנאשם הוצגה הودעתו במשטרה מיום **19.11.6**, סומנה כאמור לעיל **ת/12**, וזה אישר כי זו העדות שמסר למשטרה, כעשרה ימים לאחר התאונה, לחוקר בשם סימון. (ש' 6 עמ' 33).

הנאשם נשאל האם טרם חקורתו, חוקר המשטרה שאל אותו אם ורצה להוועץ בעו"ד?

על כך השיב הנאשם:

"כן, אמרתי שאין צורך", ולאחר מכן והוסיף, "כי לא רأיתי צורך להתייעץ בעו"ד, רأיתי שההתאונה ברורה, זהה לא היה באשמתי, לא ידעתני שיגשו נגדי תביעה".
(ש' 13-9 עמ' 33).

הנאשם נחקר בחקירה נגדית

הנאשם נשאל על ידי ב"כ המאשימה המלומדת, כיצד לטענתו האט את קצב נסיעתו לפני מעבר הח齐יה, זאת בשעה שרואים בסרטון (לשיטת המאשימה) כי הנאשם המשיך בנסיעתו הרציפה?

על כך השיב:

"רואים.. אני אומר שהאטתי לפני מעבר הח齐יה ופה בצלום זה אחורי מעבר הח齐יה. לא רואים את הקטע שלפני מעבר הח齐יה". (ש' 4-5 עמ' 34).

לשאלת בית המשפט האם הנאשם מזזה עצמו הסרטון? השיב בחובב, ואישר כי רכבו הוא הרכב השני המופיע הסרטון.
(ש' 12-9 עמ' 34).

הנאשם נשאל היכן היה בזמן שהאט את המהירות? על כך השיב "לפני מעבר הח齐יה".
(ש' 13 עמ' 34).

הנאשם נשאל האם רואים הסרטון שהאט את המהירות? על כך השיב: "לא רואים את הקטע של לפני". (ש' 16 עמ' 34).

הנאשם נשאל מתי האט המהירות? על כך השיב, כי לuibט זיכרונו:

"לפני מעבר הח齐יה, גם אחרי מעבר הח齐יה לא הייתה לי סיבה למהר כי אחרי 50 מטר יש לי שמאלת לכיוון הבית". (ש' 21-16 עמ' 34).

כאשר נשאל, כיצד ניתן לראות שהאט? על כך השיב: "לפי מה שאני זוכר" (ש' 20-19).

ב"כ המשימה המלמדת הציגה לנאשם את הסרטון **ת/15** המתעד את התאונה, ושאלה אותו האם כשרואים את המקטע שבසמוך למעבר הח齐יה, האם זה נראה שהאט לפני או בסמוך למעבר הח齐יה?

על כך השיב:

"כן, שמי לב לרכב שנסע לפני ותראי באיזו מהירות הוא נסע. נסעת ב מהירות איטית וגם האטי. אם זה היה משה אחר במקומו שלא מכיר את האזור הילד היה נהרג".

(ש' 17-13 עמ' 35).

בהמשך, הוצג לנאשם קטע מתוך הסרטון, שבו רואים את רגע הפגיעה ונשאל מהו המרחק יש בין רכבו הילד? על כך השיב :

"אני אומר שיש 2-3 מטר כי הרכב איפה שנעוצר אחרי התאונה זה היה אחרי המעבר הח齐יה ואני לא יודע אותו בכוונה כי הייתה בטוח שיזמין בו חונן". (ש' 22-18 עמ' 35).

ב"כ המשימה בקשה לחדד את שאלתה לנאשם, ושאלה אותו, האם הוא מעריך את המרחק בין רכבו לבין הילד ב-2-3 מטרים, מהסיבה שמקום העצירה הסופי של רכבו הוא 3-2 מטרים?

על כך השיב:

"אני קובלע לפי זה שראיתי אותו טס לי לכובש 3-2 מטר אחרי מעבר הח齐יה. לא ראיתי אותו 3-2 מטר אלא ראיתי אותו ברגע שהוא יצא בין המכוניות". (ש' 23-26 עמ' 35).

ב"כ המשימה "הקפיאה" את הסרטון, בזמן שהילד מתפרק לכובש ושאלת את הנאשם האם עדין הוא מעריך את המרחק ב-3-2 מטרים? על כך השיב הנאשם בחויב.

בהמשך נשאל: "קודם אמרת שהה לא היה 3-2 מטר?"

על כך השיב הנאשם: "לא אמרתי שראיתי אותו רץ לכובש, בלבד הבחןתי בזמן שהוא יצא, לשאלת בית המשפט

אני מшиб שאני טוען שלא הייתה לי שום ברירה להימנע מהתאונה כי הילד יצא מבלי שאראה אותו משמאל בין המכוניות שחנו בפקק. לשאלת בית המשפט אני מшиб כי נסעתי מודע לעט במקרה זהה המיעוד. 3-2 מטר מעבר החציה לאחורי. הוא קפץ לכਬש אחורי מעבר החציה, זה מה שקרה אז". (ש' 2-32 עמ' 35; ש' 1-2 עמ' 36).

הנאשם חזר על גרסתו בהמשך חקירת ב"כ המאשימה המלומדת, ולפיה מדובר בתאונה בלתי נמנעת וכי הוא נהג בזיהירות המתבקשת.

לדבריו שדה הרניה בצד שלו לא היה חסום, היה פקק בצד הנגדי, לא היה צורך בעצרה מוחלטת מאחר ונסע לפחות ומכל מקום גם אם היה עוזר זה לא היה עוזר.

מפנה לעיקרי חקירתו הנגדית בעמ' 40-38 לפרטוקול:

"אתה אומר שראית את הילד שנייה לפני?

ת. לא ראייתי אותו שנייה אלא כשהתפרק לכביש. כשהוא טס לי לאוטו. הבחןתי בו ברגע שהוא נכנס לי לרכב. לא הייתה לי אפשרות לראותו אחרית ... הוא יצא לי מtower המכוניות. אם הייתי רואה אותו הייתי מצליח לעזור. היה לי את הזמן לעוזר.

ש. היה לך מקום מגבלת של שדה רניה?

ת. בין המכוניות שעמדו בפקק כנ.

ש. מה לא ראייתי?

ת. בכיוון הנסיעה שלי לא יכול לראות שאנשים פתאום יחצו את הכביש. זה לא הגיוני שפטאים ירצו. אם היה יוצא בהיליכה הייתי מצליח למנוע את זה. יצא לי בריצה שלא יכולתי למנוע את זה.

ש. הקטע של מעבר החציה לא בכיוון נסיעתך, את זה לא שראית היה חסום?

ת. כנ.

ש. חסום במובן שלא יכולת לראות מה נעשה שם?

ת. כנ. אני לא זוכר.

ש. מה הכוונה לא זוכר? איז בוא... אני אפתח את הסרטון, נתרען.... שנייה... שבאת בנסיעה, בעיניים שלך בנסעה היה חסום איזור מעבר החציה על ידי הרכבים. אני מראה לך את הצד השני.

ת. אני לא רואה שהיא חסום. אם את מתכוונת שהיא רכב על מעבר החציה אני לא רואה...

ש. **אז אתה לא רואה שיש לך מגבלה ?**

ת. בצד השני הנגדי שלי היה טור של מכוניות. מהצד שלי לא . השטח היה פנוי.

ש. **אני מבהירה, שאני שואלת מהצד שהילד יצא, היה שם פKK ?**

ת. היה פKK.

ש. **היתה לך מגבלה בשדה הראיה?**

ת. לא ראייתי את הקטע מאייה שהילד הגיע.

ש. **אם אתה... אתה מכיר את האзор?**

ת. מכיר טוב.

ש. **יש שם בית ספר?**

ת. מאחורי הבתים.

ש. **באזור... לא בס"מ.... התאונה הייתה בשעות הצהרים?**

ת. כנ. אל"ט בסביבות 00:14.

ש. לדעתי כשהאתה מגיע ומתקרב לאזור כזה של מעבר חציה, שקטע ממנו אתה לא רואה, אתה לא אשם, היה פKK, אתה לא לוקח את האופציה שאולי ילד קטן יעבור במעבר החציה או סמור לא בקטע שאתה לא רואה?

ת. אני לוקח את האופציה. בגלל זה נסעת לאט מאד. אם הייתי נסוע קצת יותר מהר זה היה נגמר אחרת.

ש. **אני אומרת לך שנסעת לאט, אבל נראה לא מספיק לאט... או רואים בסרטון שלא עצרת. אני אומרת שלא נסעת בהתאם לתוואי הדרכים?**

ת. אני אומר לך האם הייתה במקום או מישחו אחר הילד היה נהרג. מי שלא מכיר את המקום, ואני מכיר אותו שנים אני נסוע בו.

ש. **למה לא עצרת?**

ת. למה שאינו עצור. מעבר החציה היה פנוי. האטתי.

ש. **בחלקו לא היה פנוי?**

- ת. **כולו היה פנוי.**
- ש. **אני אומרת לך שבחלקו לא היה פנוי כי היה חסום?**
- ת. יכול להיות שהוא חסום. אני לא זכר שריה חסום. לשאלת בית המשפט, אני משיב לא הייתה סיבה לעצור עצירה מוחלטת כי נסעתו מאד לאט. אם היה חזקה את הכביש אפילו לא במעבר חזיה במצב הליכה הייתי יכול למנוע את זה ...
- ת. לא הייתה יכולה למנוע את התאונה כי לפני מעבר החזיה הילד לא היה נמצא שם וגם אם הייתה עוצר זה לא היה עוזר.
- ש. **אין אתה יודעת איפה הילד היה או לא כשאתה כל הזמן טוען שלא ראת אותו?**
- ת. ברגע שיצא אני יודע, הוא יצא אחרי מעבר החזיה.
- ש. **בחקירתך, עמ' 2, ש' 45,46 נשאלת למה לא עצרת לבדוק אם יש הולך רגל בין המכוניות, השבת "אין אני עצור, לאורך כל הפוך....?"**
- ת. נכון. זה לא הגיוני. מה? אני עצור אחרי כל רכב.
- ש. **אני אומרת לא ליד כל רכב אבל במילוט וסמן לפני מעבר חזיה?**
- ת. במקרה שנסעתו לא היה צריך. אם הייתה עוצר וממשיך את הנסעה זה לא היה מנענו, הוא בכל זאת היה טס לתוך האוטו.
- ש. **אני אומרת לך שאם הייתה עוצר לפני מעבר החזיה במילוט ומגביל שדה הראייה שהיתה התאונה לא הייתה מתרכשת?**
- ת. אני לא חשב.
- ש. **בחקירהך עמ' 3 ש' 64-60 הראו לך את הסרטון והבוחן שואל אותך בסיטואציה שהייתה ביום העת התאונה היה סיכוי שליד יჩזה את הכביש והיית מונע את זה.. ענית "יכול להיות"?**
- ת. יכול להיות".

עדת הראייה

בתום עדות הנאשם, ויתרה ההגנה על זימונה בשנית של עדת הראייה שritten, זאת על אף שעומנה על ידה מאוחר וזו לא הגיעה, תוך שהסניגור המלומד מצין כי דבריה של העודה צוטטו על ידי השוטר.

ראה עמ' 41 לפרטוקול ש' 12-11.

סיכום הצדדים בתום שמיעת הראיות:

7.4.22 בתום פרשת ההגנה, נתבקשו הצדדים להגיש סיום בכתב, מפנה לסיומי הצדדים, סיכומי המאשימה מיום 15.9.22 ולסיכום ההגנה מיום 15.9.22.

סיכום המאשימה בتمצת:

בסיכום המלומדים, הפנתה ב"כ המאשימה, הן לריאות התביעה בפרשת התביעה והן לעדות הנאשם בפרשת ההגנה.

באשר לריאות התביעה בפרשת התביעה, המאשימה הפנתה בין היתר ל:

עדות בוחן התאונה - לטענה מדבר בעד אשר הינו עד אובייקטיבי ומנוסה אשר העיד כי מדובר בתאונת דרכים אשר ארכעה ב"תחום מעבר ח齐יה" אשר הינו מתומך בתרמורר 306.

הגם שמדובר בתאונת בלתי נמנעת חישובית, הרי שמדובר בקביעה משפטית הנשענת על פסיקת בית המשפט העליון, וכי הנאשם חייב היה לצפות את הסיטואציה שארכעה,ILD קטן אשר לא מצליח לראות אותה.

ה הנאשם היה חייב לעזר עצרה מוחלטת מאחר ושדה הרaira שלו שמאלה היה מוגבל, תוך הפניה לפסיקה תומכת לטענה.

סרטונים המתעדים את התאונה - הוגשו בהסכמה וסומנו ת/15.

마חר ואילו הוגשו בהסכמה, ציינה המאשימה כי לא תהייחס לשאלות שנשאלו אוודות הסרטונים בחקירה הנגדית.

באשר לטענת ההגנה ולפיה עדת הרaira הגב' שritten לא נחקרה - רק השיבה המאשימה, כי הבוחן מסר כי מדובר בטעות אנוש, ואולם, קיימ סרטון המתעד את התאונה וכי תמונה אחת שווה אלף מילימ.

ازהרת הנאשם כי הוא עלול להיות מושך בעבירה נוספת - בסוף חקירת בוחן התאונה הזהירה המאשימה את הנאשם בדבר **תקנה 52(6) לתקנות התעבורה**, אשר עניינה כי האטה לפני מעבר ח齊יה וכי עבירה זו מיוחסת **ל הנאשם בסעיף 3 לעובדות כתב האישום**, על אף שלא יוכסה לו בהוראות החיקוק.

ב"כ המאשימה המלומדת, הפנתה לטענת ההגנה בדבר "אין להшиб לאשמה" ולהחלטת בית המשפט בטענה.

עוד הפנתה לעדותם של, ע/ת 2 רנ"ג נמרוד מזל - העיד בדבר קבלת הסרטונים המתעדים את התאונת וمعدותו עליה כי לא בוצע בהם כל שינוי.

ע/ת 3 רס"ל יעקב אברהם פריזלר, - השוטר אשר הגיע ראשון למקום התאונת, **ערך את דוח הפעולה ת/3** הבהיר בילד המעורב שכוב על הכביש, ורשם את גרסת הנאשם באותו מעמד ולפיה "לא הספיק לבلوم כי לא ראה את הילד".

העד ציין בדו"ח הפעולה ת/3 אותו רשם גם התייחסות לדברי עדת הראייה ששם שירת, אשר מסרה כי נסעה על רחוב בירנבוים מדרום ועצרה כשראתה את הילד רץ שלא מעבר החציה וראתה את ההתנגשות עם הרכב הנ"ל.

ע/ת 4 הקטין המעורב בלויי הוריו - בעדותו מסר אודות קרות התאונת, בקש לעבור מעבר החציה, אך היו רכבים שעמדו עליו ומשכך נאלץ לעבור בין המכוניות אשר סטירו לו את שדה הראייה, הוא נבהל והחל לרצז ואז רכב הנאשם פגע בו והוא הוועף כמה מטרים.

הקטין העיד כי הינו מתגורר בקרבת מעבר החציה וכי במקום יש בית ספר ומעבר חציה נוסף.

בחקירותו הנגדית מסר הקטין, כי חזה מאחוריו הרכב השחור מאחר זה עמד על מעבר החציה והוא לא יכול היה לעبور.

כאשר נשאל על ידי הסניגור המלומד, האם הוא מסכים שלמעשה כשהגע לא מצע לא היה על מעבר החציה אלא אחורי מעבר החציה מטר או שניים, שלושה לפי התמונה רואים **_CI_LFYI** התמונה רואים **_CI_LFYI** שזה לא במרקח גדול.

לאור טענת ההגנה, כי עדות הקטין בבית המשפט שונה מעדותו במשפטה לא התנגדה המאשימה להגשת עדותו אשר סומנה נ/1, זאת כמובן מבלי שהוא בכך להסכים לטענות הסניגור.

תעודות רפואיות של הקטין הוכשו וסומנו ת/4.

ע/ת 5 מר שלמה חקק, אביו של הקטין המעורב - העיד אודות המיל ששלח לחוקר והמכיל את סרטון התאונת אשר קיבל משכנו מר אביחי כהן ממצלמת האבטחה של דירותם, המצלה את הרחוב הסמוך וקלטת את התאונת. **המייל**

עדות הנאשם בפרשת ההגנה:

המואשימה הפנתה לעדות הנאשם בחקירה הראשית בבית המשפט, לתייארו את אופן התרחשויות התאונה, ממנה עליה בין היתר כי הינו מתגורר באותו מקום התאונה, וכי הינו מודע לביעיות שיש בעיר בני ברק, כאשר ילדים קופצים, רצים וחוצים את הכביש שלא מעבר חציה ובלי להסתכל.

הפנתה לעמ' 30 לפרטוקול ש/23, 26.

המואשימה הפנתה לחקירה הנגדית, עת הוצג לו סרטון התאונה ותשובתו ולפיה מחד האט לפני מעבר הח齐יה ומנגד לדבריו לא רואים זאת בקטע בסרטון.

בית המשפט, שאל אף הוא את הנאשם, כיצד הוא יודע לומר זאת? ועל כך השיב, כי זה לפי מה שהינו זוכר. הפנתה לעמ' 34 לפרטוקול ש' 20-19.

בעניין האט מהירות נסייתו של הנאשם, טוענת המואשימה, כי מדובר בעדות כבושא, אשר נשמעה לראשונה על דוכן בית המשפט, ואשר אין לה כל תימוכין בחומר הראיות, תוך שהיא מפנה לחקירה הנאשם במשטרה שם לא ציין כלל כי הא מהירות נסייתו או עצר אלא רק כי נסע במהירות איטית.

הפנתה לעמ' 2 להודעת הנאשם ת/12 ש' 5, 36-45 וכן לדבריו ולפיהם נסע במהירות כל כך איטית שלא היה לו צורך לעצור, עמ' 3 ש' 56.

סרטון התאונה ת/15 ודוח הפעולה ת/3 יש בהם כדי ללמד ההיפך, זאת על אף שדעה הראייה שלו היה חסום לשמאלי.

זאת ועוד, כאשר הוצג לו סרטון התאונה ונשאל כיצד הוא טוען שההתאונה התרחשה 2-3 מטר לאחר מעבר הח齐יה? השיב, כי הוא טוען זאת בהסתמך על מקום עצירת הרכב לאחר התאונה, וכי לדבריו הוא לא רואה כלל מעבר ח齐יה, זאת בשעה שבסרטון רואים בבירור את מעבר הח齐יה והדברים נאמרים גם לעניין שאל הנאשם בדבר צבע רכבו.

הפנתה לעמ' 35 לפרטוקול ש' 22-18.

ה הנאשם מסר, כי שדעה הראייה שלו היה חסום, הן בהודעתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט, וכי לא ראה את קטע מעבר הח齐יה ממנו הגיע הנאשם (צ"ל : "הקטין" - צ.מ.), זאת גם על אף, שיש לנאים רכב גבוה, ג'יפ טווטה,

המאפשר שדה ראייה טוב יותר.

הפנהה לעמ' 38 ש' 13-7 וכן לעמ' 39 ש' 10-9.

הנאשם תולה את כל האחריות לתאונה על אופן חציית הקטין המעוורב, אך עדותו זו לא מתישבת עם אמירתו הספונטנית של הנאשם, מיד אחרי קרות התאונה בת/3 ולא עם אמירתה של עדת הראייה שרית, אשר מסרה לשוטר, כי הבדיקה בקטין המעוורב והספיקה לעזור את רכבה.

עדות זו גם לא מתישבת עם דבריו של הנאשם עצמו, ולפיהם הוא מכיר את אישור התறחות התאונה ומודע לביעיותם שם.

הנסיבות בהן נאלץ הקטין לחצות את הכביש, אין בהן כשלעצמו כדי להעיד על התרשלותו, ואולם גם על פי ההחלטה אלה הפנהה, הרי שגם אם מדובר ברשנות גבוהה של המעוורב, אין בכך כדי לשחרר את הגורם הראשוני אשר היה חייב לחזות את מעשה הרשנות.

הנאשם עצמו, אף אישר בעצמו כי חזה את האפשרות כי ילד יחצה בקטע אותו הוא לא רואה, ומשום כך אף נסע לדבריו לפחות מודע. הפנהה לעמ' 39 לפרטוקול ש' 21-17.

כאשר הוטח בפניו הנאשם, כי אולי נסע לאט, אך לא בהתאם לתנאי הדרך? הת חמק | ממתן תשובה והשיב כי לו אדם אחר היה נהוג הילד היה נהרג חוסר חולילה).

כשנשאל אם כן, מדוע לא עזר את רכבו? השיב, למה שאינו עוזר. מעבר החציה היה פניו האטתי.

ולשאלת בית המשפט, השיב הנאשם שוב כי לא הייתה לו סיבה לעזר עזירה מוחלטת, במצב בו חלק משדה הראייה היה חסום וכי נסע לאט ומכל מקום גם אם היה עוצר זה לא היה עוזר.

הפנהה לעמ' 40 לפרטוקול ש' 8-9.

הימנעות ההגנה מהයיד את עדת ההגנה -

לטענת המאשימה, הימנעות ההגנה מהබיא את עדת הראייה, שרית, להעיד כעדת הגנה, על אף שבית המשפט אפשר להגנה מועד נוסף, ועל אף שלטענת ההגנה עצמה מדובר בעדות מצאה, מן הראיי שתזקף לחובת הנאשם ויש בה כדי לחזק את הראיות נגדו.

לסיכום, מבקשת המאשימה, בהתבסס על חומר הראיות אשר הונח בפני בית המשפט, להרשייע את הנאשם

בהוראות חיקוק מס' 2 ו- 3 וכן בעבירה בגין לתקנה 52(6) לתקנות התעבורה, על אף שזו לא יוחסה לו מלכתחילה בהוראות החיקוק בכתב האישום.

סיכום ההגנה בתמצית:

בפתח סיכומיה, בקשה ההגנה להציג, כי סיכומיים אלה מהווים נדבר משלים וממצה לכל הטעונים אשר העלה עוד בבקשתה מיום 30.9.21 בה בקשה לפטר את הנאשם מ"השיב לאשמה" ולהורות על זיכוי מכל אשמה ובמהמשך להחלטת בית המשפט מיום 28.12.21 במסגרת בקשה חלקית כמפורט באותה החלטה.

ההגנה פרטה נוסח כתב האישום, והוראת החיקוק אשר יוחסו לנאים.

לטענת ההגנה, הנאשם כפר באחריותו לתאונת וטعن הן בחקירותו במשטרת והן בעדותו בבית המשפט, כי מנוקות ראותו כנוגן מנוסה וזהיר מדובר בתאונת בלתי נמנעת אשר נגרמה בעיטה של התפרצויות מפתיעות של הילד לכਬיש, שלא מעבר הח齐יה ומאחריו רכבים שנתקעו בפרק בכוון הנגדיו.

ה הנאשם טען בקנאות, כי הוא מכיר היטב את מקום התאונה וכי נסע במהירות איטית וכי לא ראה את הילד וכי לא יכול היה לראותו או לצפות את התפרצויות הפתאומית בריצה לנתיב נסיעתו.

ההגנה פנתה עוד בשעתו לממונה על הנסיבות, בבקשתה מונמקת לחזור בה מכתב האישום מחוסר אשמה, אך פניה זו לא זכתה להתייחסות עניינית כלל.

זאת ועוד, טוענת ההגנה כי עשתה כל שהיא בידה לרבות "איום" בבקשתה להטלת הוצאות משפט על המדינה במטרה לשכנע את ב"כ המאשימה לחזור מכתב האישום אך לשווה.

לטענת הסניגור המלמד, המסדר העובדתי והתשתיית הראייתית המשתקפת מתיק החקירה, סותרים את העובדות הנטעןות בכתב האישום, ואף מפריכים אותן לחלוטין.

המסכת העובדתית והתשתיית הראייתית אשר הוצגה ע"י המאשימה, במסגרת פרשת הנסיבות, משקפת הלכה למעשה, את חומר הראיות הגולמי בתיק החקירה, כפי שהיא מונח בפני המאשימה בעת הכתנת כתב האישום.

אין רבותה בכך, כי הילד חזה את הכביש שלא מעבר הח齊יה מאחריו כלי רכב שעמד על המעבר וחסם אותו לחלוטין. עובדות אילו, היו ידועות למאשימה עוד טרם הגשת כתב האישום, שהרי הילד מסר זאת עוד בהודעתו במשטרת היא נ/1.

לטענת הסניגור המלומד, שהופרך המסד העובדתי, כפי שנטען בכתב האישום, ומבל' כל הودעה מוקדמת, נקטה המאשימה בהרחבת חיזית, אשר באה **ידי ביתו** הן בהרחבת **יריעת המסכת העובדתית והן המשפטית**, וזאת **באופן מפתיע ומעורר תהיות, ואף מבלי לבקש את רשותו של בית המשפט בדרך לתקן את כתב האישום.**

במסגרת אותה הרחבה החזית, "המציאה" המאשימה, מסד עובדתי חדש, אשר לא היה לו זכר בעובדות כתב האישום המקורי אותו כינה **"תחום מעבר החזיה"**, אשר דינו כך לטעמה לעניין החובות המוטלות על הנג' בכביש דין שטח מעבר החזיה המסומן על הכביש.

مفנה להגדרת המונח **"מעבר חזיה"** כפי שהוגדר בתקנות התעבורה בז' הלשון:
"חלק הכביש המסומן כמיועד לחציתו על ידי הולכי הרגל".

חרף האמור, וביתר שאת גם לאחר שבית המשפט הבHIR בחרטתו מיום 28.12.21 עמ' 9 ש' 2-1 כי כל חומר הראיות של התביעה מתיחס אך למונח **"מעבר חזיה"** שטח המסומן על הכביש ולא למונח **"תחום מעבר חזיה"**, המשיכה המאשימה לדבוק באותה חזית, וזאת תוך התעלמות מוחלטת הן מטענות ההגנה במהלך המשפט והן מהאמור בהחלטת בית המשפט הנ"ל.

חוותה של התביעה לפרט את התיאור העובדתי במלואו ובצורה נהירה בכתב האישום מעוגנת בסעיף 85(4) לחסד"פ.

תכלית התיאור הינה כפולה, ראשית, על מנת ליתן לבית המשפט תמונה של הפרשה, תוך שימוש דגש על חלקו של הנאשם באחריות להתרחשותה, ולאחר מכן לקבוע על פיו תחומי הדיון ושנית, ליתן לנאם, תמונה שלמה של העובדות, אשר המאשימה מתעדת להוכיח, וזאת על מנת לאפשר לו, להכין את הגנתו כראוי.

תיאור העובדות חייב לשקוף את כל רכיבי העבירה המיוחסת לנאם הפני וו הנפשי.

תיאור העובדות חייב להיות כזה שם הנאשם מודה בו די בכך כדי לבסס את הרשותו בהוראה המצוינת בהוראות החקוק.

(הפנייה לספרו של כב' השופט קדמי, "על סדר הדין הפלילי, מהדורה מעודכנת תשס"ט - 2009, עמ' 915 ולפסקיקה המוזכרת שם).

חרף הוראות החוק וההלכות המשפטיות, בחרה המאשימה לבנות **"קונסטרוקציה סטנדרטית"** של **"כתב אישום הזוי"**, המנגד לעובדות האובייקטיביות, אשר היו ידועות לה, עוד בעת ניסוחו והגשתו לבית המשפט.

כל זאת, תוך התעלמות מוחלטת, מהחובות המוטלות על הילד המעורב, כהולך רgel מכוח **תקנות 110 ו-111** **لتיקנות התעבורה** וכך מתרומתו של נהג הרכב שעמם על מעבר החציה, וחסם אותו לחלווטן.

אין מדובר בפגיעה טכני, בר תיקון, בכתב האישום, נהפוך הוא, עסquine בפגיעה מהותי, ובהתנהלות רשלנית וחסרת אחירות.

"הרחבת החזית", יש בה, משום הפרה בוטה של הוראות הדין, אף פגיעה אונשה, הן ביכולת הנאשם להציגו, בפני אישום "אמורפי" והן ביכולתו של בית המשפט לעשות משפט צדק.

לטענת ההגנה, מתකבל הרושם כי המאשימה נחפה כתוב אישום "שבلونי" על סמך המלצתו הלקונית של הבוחן בלבד, וזאת מבלתי לעין בחומר הראיות הגולמי בתיק ולעמדו מקרוב על החסרים והכשלים אשר אפסו את איסופו ואשר הצידקו לטענת ההגנה, החזרתו להשלמות חקירה או לגניזתו מחוסר אשמה.

ההגנה הפנתה למספר דוגמאות המבוססות טיעוניה, כך למשל:

אי חקירת עדת הראייה, העדה הגב' שירות חרזי, מחדל אשר יש ליחסו גם לב"כ המאשימה החתוםה על כתב האישום,

התעלמות הבוחן מתרומתו של נהג הרכב שחסם את מעבר החציה לקרות התאונה,

הפרת נוהל המשטרה ע"י הבוחנים עת סרבו להגיע לזירת התאונה,

מחדרו של השוטר מר פריזלר ע/ת 3 אשר ביקר בזירת התאונה אך לא עשה מאומה על מנת לברר ולרשום את מקום "האימפקט", (נקודות המפגש - צ.מ) ואת המיקום בו נעצר הרכב הפוגע,

אי גביית הוודעות מבעל המצלמה ומאבי הילד המעורב אודות תפיסת הסרטון ומקוריותו,

הדרך הילד המעורב במלין גבית עדותו במשטרה אשר גרמה לשיטת ההגנה ל"זיהום" החקירה,

אי שליחת הסרטון למעבדה הדיגיטלית במטה הארץ, על מנת שזו תקבע במידוק את מהירות נסיעתו של הנאשם שנית לפני התרחשות התאונה על סמך " מהירות הפרימיום", אף על פי שיש ברשות המאשימה את הכלים לעשות כן.

על אף שמדובר בדייני נפשות, בשמו הטוב של הנאשם ובפרנסתו "לא משה" המאשימה מכוונתה להביא להרשותה הנאשם אשר הינו חף מפשע ואף בית משפט לא יכול למחול או לעבור לסדר היום.

פרשת התביעה ומשקלה הראיתי ותרומתה להוכחת האישומים:

בעניין זה, הפניה ההגנה לנטען על ידה בבקשתה מיום 30.9.21 ולהתייחסות בית המשפט בהחלטתו מיום 23.12.21.

לטענת ההגנה, פרשת התביעה סיפקה כר מוצק להוכחת חפותו המוחלטת של הנאשם, זאת מבלתי כל צורך להיזיקן לעדותו.

הסרטון ת/15 אשר התקבל כראיה בהסכמה ההגנה, וזאת חרף המחדלים החמורים הקשורים בשרשרת העברתו לידי הבוחן מוכיח, כי הילד צץ מאחורי רכב עומד ופתח בריצה לכיוון הנגדי בו נסע הנאשם.

הילד המעורב הודה, כי היו המונ רכבים שהסתירו את הראייה שלו ואז נאלץ לעبور בין הרכבם נבהל והתחיל ל cluez. מפנה לעדותו בבית המשפט עמ' 10 ש' 14-18.

עדות בוחן התאונה, אשר הינו הגורם המקצועי מטעם התביעה, סתמה את הגולל על טענות המאשימה וחרצתה את דינו של הנאשם לחסド עת מסר בעדותו בעמ' 27 לפרוטוקול ש' 3-11-3 כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת לשאלת הסניגור, גם שהנאים נסע במהירות איטית.

ריצומו הפתאומית של הילד לכਬיש, ניתקה לחלווטין את הקשר הסיבתי כאמור לעיל בין התנוגות הנאשם לקורות התאונה ואין זה משנה באיזו מהירות נסע.

לטענת ההגנה, פרשת ההגנה מהווה רק "קינוח פורמלי" לזכוי הנאשם.

לטענת הסניגור המלמד, ניתן בהחלט להבין את התלבבות בית המשפט לעניין המהירות בה נסע הנאשם עבר לתאונה, עת הורה לו להшиб להוראות חיקוק 2 ו- 3 נוכחות הצפיה בסרטון.

יחד עם זאת, טענת ההגנה כי חשוב להזכיר, כי מצלמת האבטחה מותקנת על עמוד בחצר בית סמור שבعلיו לא נחקך כלל, אך, שזוית הצלום, הן מהצד הנגדי והן מלמעלה, עלולה להטעות גם עין מקצועית.

בית המשפט אף הלך כברת דרך משמעותית לקראת המאשימה, והעניק לה "אשראי" על מחדלים בלתי נסלחים, עת

אפשר לה להפנות לראיות המצביעות על מהירותה בה נסע הנאשם, כאשר באותו עמוד ובאותה נשימה, ציין כי לא עלה בידי המאשימה להצביע על מהירותה בה נסע הנאשם.

מפנה לעמ' 10 ש' 24-19 להחלטת בית המשפט מיום 21.12.28.

מיותר לציין לטענת ההגנה, כי הייתה זו חובתה של המאשימה, להביא ראיות לסתור טענת הנאשם לפיה נסע ב מהירות איטית ולא היפך.

ויצא מכך, כי המאשימה כולה בכל MERCHANTABILITY הבסיס המוטלות עליה, הן באשר לחובת ההוכחה והן באשר לנטל הרأיה.

זאת ועוד, גם עדות הנאשם בבית המשפט סתמה את הגולל על השערותיה המופרחות של המאשימה.

עדותם הייתה כנה אמונה ואוטנטית תוך הפניה לעדות הנאשם בה מסר כי גם לאחר מעבר הח齐יה לא הייתה לו סיבה למהר מאוחר והוא אמר לפנות שמאללה אחרי 50 מטר לכיוון הבית.

מפנה לעדותו בעמ' 34 ש' 17-18.

עוד הפantha ההגנה לעדות הנאשם ולפיה לא ראה את הילד אלא כשהתפרץ לכਬיש כשהוא טס לאו ווי הבחן בו ברגע שנכנס לו לרכב מאוחר ויצא לו מבין המכוניות וכי אילו היה רואה אותו היה מצליח לעצור. ראה עמ' 38 ש' 19-17.

הנפטר השיב לשאלת בית המשפט, כי לא הייתה לו סיבה לעצור עצירה מוחלטת, מאחר ונסע מאד לאט, וכי אם הילד היה חוצה את הכביש אפילו שלא מעבר ח齊יה זו את בהילכה היה יכול למנוע זאת. הפantha לעמ' 40 ש' 3-1.

לסיכום טענת ההגנה, כי המאשימה בחרה לחזור ולשוב בסיכון ולצטט מדויות עדיה בבית המשפט, עדים אשר ההגנה לא פקפקה לרגע ביושרם ובאמינותם, אלא שלטענת ההגנה מדובר בכשל מקטיע, הן של בוחן התאונת והן של המאשימה, הן חקירותית והן תביעתית.

באשר לעדת הרأיה, תמהה ההגנה למשמעות המאשימה, שהרי המשטרה היא זו שהחליטה "לדלג" על אותה עדה אשר לימדה סניגוריה על הנאשם, אך כזו לא הגיע לדין, למורת שזמננה לבקש הסניגור, מבקשת המאשימה לזקוף זאת לחובת הנאשם, על אף שמדובר במקרה אשר נותר מחדלה שלה.

לסיכום, עותרת ההגנה לזכיון המוחלט של הנאשם ולהשתת הוצאות משפט על המאשימה כאמור לעיל בפתח הכרעת הדין.

לאחר שנתי דעתם למכול השיקולים, תוך בחינת חומר הראיות, טענות הצדדים, הוראות החוק והפסיקת המחייבת, ותוך בחינת קבילותן של הראיות ומשקלן, לרבות טענות ההגנה בדבר כללי הצדוק וההגינות המחייבים בניהול ההליך הפלילי, מצאתי לנכון לקבוע כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח את הנטען על ידה בכתב האישום ברמה הנדרשת במשפט פלילי.

יחד עם זאת, לא מצאתי לנכון להורות על זיכוי המוחלט של הנאשם ביחס להוראות חיקוק 1 ו- 2, אלא מחלוקת הספק.

השאלות העומדות לדין הינן, האם עלה בידי המאשימה להוכיח הן לאור הראיות שהוצעו על ידה בפרש התביעה ועדות הנאשם כי הנאשם נהג בקלות ראש והוא אחראי לתאונה, עת לא האט מהירותו, או לא עצר את רכבו בהתקרבה למעבר הח齐יה מכוח תקנה 52(6) לתקנות התעבורה.

יודגש את הבירור מלאיו, כי חובת ההוכחה ונטל הראייה מוטלים על התביעה, הוא דין בתיק דן.

לא מצאתי כי יש די בחומר הראיות אשר הונח בפניי, גם לא לאחר עדות הנאשם, ברמה הנדרשת במשפט פלילי כדי לקבוע כי הנאשם נהג בקלות ראש עת לא האט, זאת גם לא במנותק אחריותו לתאונה.

מעיון בסרטון המתעד את התאונה ת/15, כפי שאכן קבעתי עוד בהחלטתי מיום 21.12.23 ובזהירות הנדרשת כי קיים קושי לקבוע, זאת גם בעין לא מڪוציאית כי הנאשם אכן האט נסיעתו, ואולם על מנת לקבוע אחריות פלילתית אין זו בהתרשומות אלא בראיות של ממש.

ה הנאשם מסר עוד בחקירהו במשטרת, כי נסע בנסיבות איטית ובעדותו בבית המשפט אף הוסיף כי האט מהירותו.

בין אם הנאשם מסר עדות כבושא בבית המשפט כתענט המאשימה ובין אם לאו אין בכך כדי לשיע בידי המאשימה עת לא הוכיח את המהירות בה נסע הנאשם עובר לתאונה או במהלךה על מנת שיופיע בידי בית המשפט הכלים הנדרשים לצורך הקביעת החד משמעית כנדרש בפלילים כי אכן הנאשם לא האט נסיעתו.

לא הוכחה בפניי מהירות נסיעת הנאשם, ו/או כי הנאשם לא האט מהירות נסיעתו וזאת ברמה הנדרשת במשפט פלילי בהתאם להוראות הדין והכללים המחייבים, אשר יש בה כדי לחייב הנאשם באחריותו לקרוות התאונה.

ה הנאשם חזר וטען, שוב ושוב כי נסע בנסיבות איטית ומשכך, גם לא היה לו צורך לעצור עת לא הבחן בלבד המערוב ו/או

לא יכול היה להבחין בו.

הדברים נאמרים אף ביתר שאת לגבי יתר עובדות כתב האישום, אשר לא הוכחו בפניו ברמה הנדרשת במשפט פלילי.

לא ניתן לומר כי הילד המעורב חזה את הכבש ב"מעבר הח齐יה", כנטען בכתב האישום והטענה כי מדובר ב"תחום מעבר הח齐יה" אף היא לא הוכחה כנדרש.

אין כל התייחסות בעובדות כתב אישום, שכן כי הילד למעשה התפרץ בריצה לכਬיש וכי התאונה לא התרחשה על שטח "מעבר הח齐יה המסומן" יש Zukof זאת ל חובת הנאשם.

אין מנוס מהקביעה בנסיבות תיק זה, כי האופן בו נוסח כתב האישום אל מול הראות אשר היו ידועות למאשימה עת שקדה על ניסוחו והגשתו, היה בו כדי לפגוע בהגנת הנאשם או ביכולתו להציג מפני המוחס לו, ודי גם בטענה זו כשלעצמה כדי להביא לזכויו הנאשם, ولو מחמת הספק.

כאמור, לא הוכח בפניו מיקומה המדויק של התאונה על הכביש והפגש בין רכב הנאשם ליד המעורב.

מקבלת אני את טענות ההגנה ולפיהן מדובר בהתפרצויות פתאומיות של ילד לכਬיש, אשר גם אילו היה הנאשם עוצר את רכבו לפני שטח מעבר הח齐יה המסומן התאונה לא הייתה נמנעת.

מקובלות עלי גם טענות ההגנה באשר למחדלי החקירה, ובעיקר לאי חקירות עדת הראייה ובעל הרכב אשר עמד על מעבר הח齐יה.

באשר לאי האט מהירות הנסעה:

הסרטן מתעד רק חלק מנסיעת הנאשם ומשכך, בהיעדר ראיות אובייקטיביות אחרות, לא ניתן לקבוע באופן וודאי האם אכן הנאשם האט מהירות נסיעתו או מה הייתה מהירות נסיעתו.

בעודתו בבית המשפט מסר כי בהגיעו לפני מעבר הח齐יה האט את רכבו וכי לא ניתן לראות זאת בסרטון.

לטענת המאשימה מדובר בעדות כבושה, ומשכך, יש Zukof זאת ל חובת הנאשם .

בכל הכבוד הרואו, אינני מקבלת טענת המאשימה בנסיבות תיק זה.

אמנם מדובר בניסוח שונה, או ב"שכלול הגרסה", אך אין מדובר בשוני כה מהותי מגרסתו בחקירה המגיעה עד הקביעה שאין לקבללה, או צזה אשר יש בו כדי להפלילו, שהרי גם בהודעתו במשטרתו מסר הנאשם לב כי לא עצר את רכבו מאוחר ולא היה צריך בכך לאור מהירות האיתיה בה נסע ומאחר והאמין בחפותנו.

זאת ועוד, הנאשם טען בתום פרשת התביעה כי "אין עליו להשיב לאישום", המאשימה מנגד טענה כי BRAIOT שהובאו על ידה ביןיהם בין היתר גרסת הנאשם במשטרתו והמתועד בסרטון, הוכח ברמה הנדרשת לאותו שלב כי הנאשם לא האט רכבו ו/או לא עצר.

משך שבית המשפט הורה לנאים להשיב וקבע בהחלטתו כי הדבר טען בהברה בחר הנאשם להעיד ולמסור תשובתו, ואולם יש להזכיר כי הנאשם כפר בטענות המאשימה עוד בתשובתו לאישום.

מכל מקום, צודקת ההגנה, כי היה זו בידי המאשימה להוכיח מהירותה בה נסע הנאשם, והאם אכן האט מהירותו או אחרת, אך היא משיקוליה שללה בחרה שלא לעשות כן ומשך שמדובר לא צלח בידה ברור, כי יש לזכור זאת לטובת הנאשם ולא אחרת.

באשר לאי עצירת רכבו בהתקרב הנאשם למעבר הח齐יה:

אין מחלוקת, כי לא יוכסה לנאים הטענה בעובדות כתוב האישום ולפיה לא עצר את רכבו לפני מעבר הח齊יה המסומן, יחד עם זאת אין מחלוקת מחומר הראיות כי הנאשם לא עצר את רכבו.

ואולם זהה העיקר, לא הוכח בפניי כי היה "צורך מוצדק" בעצרת רכב הנאשם, זאת גם כדרישת לשון **תקנה 52(6)**
لتקנות התעבורה.

גם מלשון התקנה עצמה עולה במפורש כי העצרה מתחייבת עת מתקיים היסוד של "צורך מוצדק".

עצירה בלתי מוצדקת עלולה להיות במקרים מסוימים עד כדי הפרעה לתנועה.

זאת ועוד, לא רק שלא הוכח בריאות התביעה כי היה צורך מוצדק בעצרת רכב הנאשם, אלא הוכח ההיפך.

ה הנאשם חזר ומסר, כי הפקק היה בכיוון הנגד, ומשכך, לא יכול היה לראות את הילד אשר התפרץ לכਬיש מבין המכוניות וכי אילו היה רואה אותו היה עוצר והתאונת הייתה נמנעת.

חיזוק לכך ניתן למצוא דоказה בගרסת המאשימה עת היא עצמה מבקשת להتبסס על דבריה של עדות הראייה שritten, אשר יכולה להיות להבחן הילד, לאחר זהה היה בכיוון נסיועה.

ה גם שהמאשימה מבקשת לבסס טיעוניה על עדות מפי השמועה, עת אף לא מצאה לנכון לגבות ממנה עדות, או לבצע השלמת חקירה כמתחייב, ובהתעלם מכך לצורך הדין, הרי שככל והמאשימה מבקשת לתמוך טיעוניה בעדות זו, נמצאו כי עדות זו ולפיה הילד התפרק לכיביש תומכת דоказה בטענת ההגנה, זאת גם במצבבר לעולה מ-3 ולפיו נסעה בכיוון הנגידו לניסיון הנאשם, והוא מכיוון נסיועה, שלא, יכולה להיות לראות את הילד.

מכל מקום, סבירני, כי וודאי שאין לזרוף ויתור ההגנה על שמיעת עדותה מטעם ההגנה, לחובת הנאשם אלא, היפך הוא הנכון, מדובר במקרה אשר היה ונשאר מחדר המאשימה, מה גם שההגנה בקשה לזמןALA שלא שהעדה לא התייצבה.

ועיקרו ואחרון, לא עליה בידי המאשימה להוכיח ברמה הנדרשת במשפט פלילי, כי גם אילו היה הנאשם עוצר לפני "מעבר הח齐יה המסומן", ואף לאחריו כי התאונה הייתה נמנעת.

אין די בהשערות והשאלה מלאכת ההחלטה בטענת הבוחן להחלטת בית המשפט בלבד בנסיבות תיק זה, הדברים נאמרים ביתר שאת גם נוכח אופן התפרצויות הילד המעוורב, בהתחשב בגילו ובגובהו מבין כל הרכב בראיצה, כל זאת כפי הנצפה בסרטון, כפי שעולה מתוך הסרטון לטור רכבו של הנאשם.

לא מצאתי לנכון לדון בהרחבה ומעבר לנדרש ביתר הטענות, אשר הועלו על ידי הצדדים נוכח האמור לעיל, אשר די בכך כדי להורות על זיכוי הנאשם.

לסיכום, לאור כל האמור לעיל מצאתי לנכון להורות כדלקמן:

זכוי הנאשם זיכוי מוחלט מהוראות חיקוק מס' 1.

זכוי הנאשם מחמת הספק מהוראות חיקוק מס' 2 ו- 3.

לא מצאתי לנכון להרשיע הנאשם בעבירה הנוספת לפי תקנה 52(6) לתקנות התעבורה.

החליטתי זו הינה גם במנוטק מאחריות הנאשם לתאונה בשל טענת ההגנה בדבר ניתוק קשר סיבתי.

כמו כן, לא מצאתי לנכון היutrר בשלב זה לטענת ההגנה לפסיקת הוצאות משפט מהnimוקים שפורטו לעיל.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ט תשרי תשפ"ג, 24 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים